
CASATS PER AMOR... A LA PASTA

Comèdia en dues parts i quatre actes

Obra original de

Lluís Coquard

PERSONATGES

TINAVICKY

MARANNA

JUSTATERESA

GISELAMIREIA

EMMAJOANA

POMPEUFERRAN

CANUTNIL

JOANRAFA

DECORAT ÚNIC

Vestíbul i sala d'estar d'un luxós pis a la part elegant de la ciutat. Porta d'entrada al fons dreta. I dues portes a cada lateral. Les dues de la dreta són de pas a altres cambres. La primera de l'esquerra dóna accés a un despatx; la segona de l'esquerra condueix al menjador i la cuina.

Un tresillo a la porta dreta. Tauletes amb objectes decoratius. Els mobles, els quadres i els llums, etc., extremadament moderns.

L'acció a Barcelona. Època actual. A la tardor.

PRIMERA PART

ACTE PRIMER

Es de dia, a mig mati.

(Ningú a l'escena. Tot seguit, per la porta esquerra entra la GISELA, jove y atractiva. Porta a les mans factures i documents que revisa, preocupada.)

GISELA: No pot ser!... No pot ser! *(S'asseu mentre deixa els papers, a la taula.)* Però és ... però és! No hi ha sortida! Uf! *(Mira els papers.)* Quina negror!

(Per la porta dreta, entra la TINA, una elegant senyora de poc més de cinquanta anys, molt ben abillada per sortir de casa. Es una dona despreocupada, una mica lleugera.)

TINA: Bé, Gisela! Me'n vaig! He de fer tantes coses, avui! Uf! Passar per l'esteticista, per la perruqueria, consultar el tarot i deixar-me caure pel bingo.

GISELA: Mami! Hem de parlar!

TINA: Què dius, petita! Ara no tinc temps!

GISELA: Es important! Molt important!

TINA: Més que el bingo?

GISELA: Molt més que el joc de la plena, sí, senyora!

TINA: Uix! El joc de la plena! Quina manera d'anomenar-lo!

GISELA: Mami!

TINA: El bingo és el bingo, saps? Una distracció com qualsevol altra.

GISELA: Quan sàpigues el que t'he de dir, ja no et distraurà.

TINA: No estic per orgues, ara!

GISELA: Anem a la misèria. Així de clar!

TINA: Gisela! No diguis aquestes bestieses.

GISELA: Saps què són, això? *(Mostra els papers.)* Estats de comptes!

TINA: Uix! A mi no me'n parlis, d'aquestes coses! Que ho miri el nostre administrador.

GISELA: És ell, qui me'ls ha ensenyat.

TINA: I per què, a tu?

GISELA: Diu que tu no li fas gens ni mica de cas.

TINA: Com ho pot dir, això, en Joan? Sempre li entrego totes les factures de les nostres despeses ...

GISELA: Però, és que no ho vols entendre? Ens estem arruïnant, mare!

TINA: Mare! M'has dit mare! Si, que devem estar malament.

GISELA: Concentra't, mare! En aquesta casa es gasta molt!

TINA: Com ens pertoca! El teu pare, que Déu l'hagi perdonat, ens va deixar un bon feix.

GISELA: Un feix que, en un any, s'ha aprimat molt!

TINA: Potser que afluixis!

GISELA: Segons en Joan, amb aquest ritme de vida, d'aquí a cinc anys no podrem ni comprar crispets.

TINA: Quina ximpleria!

GISELA: Què no t'adones que només en surten i que no entren? A la nostra família no hi ha qui faci brot.

TINA: No caldria sinó! El nostre nivell social no ens ho permet.

GISELA: Desperta't, mare! Actualment els diners al banc donen poc interès. El capital s'ha de fer treballant.

TINA: Què? Mira, petita, no m'atabalis més, que tinc moltes coses a fer! *(Inicia el mutis pel fons.)*

GISELA: No fugis d'estudi! Tenim un problema, mare!

TINA: Diners? En tindrem, Gisela. Jugaré més fort a la "loto", a la "primi", al rasca-rasca ... Alguna cosa encertaré!

GISELA: Una possibilitat entre dues mil! I si no l'encertes?

TINA: Hi tornaré. Tantes vegades com calgui, fins que em toqui.

GISELA: O fins que no et quedi ni una pela! Ens n'anem a fons, mare! I ara, no hi ha el pare per salvar-te!

TINA: Tampoc no em salvaria. No sabia nedar ... *(Es disposa a fer mutis.)*

GISELA: Haurem de canviar de vida! Estic pensant posar-me a treballar ...

TINA: *(Tomant a entrar, furiosa.)* Això sí que no! Treu-t'ho del cap! Què diria, la gent?

GISELA: No res! Si, avui dia, fins les infantes treballen. Tot sigui per salvar l'economia familiar.

TINA: Bé! Però que sigui una col·locació digna del nostre estatus.

GISELA: Si la trobo, perquè, pel que sembla, és difícil trobar-ne. Conec amics meus amb carrera, que, mentre esperen una oportunitat, han de fer de cambrers.

TINA: Gisela! Tu, fregar escales, no! Ho sents?

GISELA: *(Rient.)* Però, mami ...

(Per la porta dreta, entre la MAR, filla gran de la TINA. Porta un barnús i una tovallola embolicada al cap.)

MAR: On és, la Justa?

GISELA: Al "súper". S'ha de refer el rebost.

MAR: I el meu esmorzar? Qui em prepararà l'esmorzar?

GISELA: Doncs, tu, Mar! Si t'haguessis llevat més aviat, tocatardana!

MAR: Però, si tan sols son les dotze!

TINA: Nenes! No discutiu! Estic prou atabalada, perquè, a més a més, em poseu neguitosa amb les vostres picabaralles.

MAR: És ella, qui ha començat! Com si llevar-se a les dotze fos un pecat!

TINA: És clar que no, bufona! Pots aixecar-te a l'hora que et plagui. T'ho pots permetre.

GISELA: No per gaire temps, mare!

MAR: Mami! Què diu, aquesta llunàtica?

GISELA: Senzillament! Que som a un pas de la penúria! *(Mostra els papers.)*

MAR: *(Rient.)* No fotis!

TINA: Es veu que gastem massa, filla.

MAR: Per això són, els diners! Per gastar-los!

GISELA: No en tenim tants com sembla. Se'ns van acabant les peles, Mar.

MAR: Doncs feu com jo. Tireu del compte corrent.

GISELA: El problema és que els nostres comptes corrents corren massa, maca! Més que córrer, volen.

TINA: Ho ha dit en Joan, saps?

MAR: *(Irònica.)* En Joanet ... Potser és per culpa d'ell, que anem malament ...

GISELA: Amb en Joan, no t'hi fiquis! És més persona que tots nosaltres. És íntegre, assenyat i prudent.

MAR: Senyores i senyors del jurat: Escoltin l'advocada defensora. En Joan és innocent!

GISELA: Tu, que li tens malícia!

TINA: La Gisela té raó! El xicot fa la seva tasca tan bé com sap.

MAR: És intocable! La nineta dels vostres ulls.

TINA: Reconec que em cau molt bé. Llàstima que no tingui fortuna.

GISELA: I tal com anem, ni feina, tindrà!

MAR: Resumint! Que falten pistrincs!

GISELA: Si, mona! Per tant, hem de reduir les despeses. Abaixar el nostre nivell de vida.

TINA: No! Això és l'últim que hem de fer! Seríem la riota de les nostres amistats.

MAR: Se'ns girarien d'esquena!

GISELA: Potser no totes. En els moment difícils és quan apareixen els autèntics amics. I, quant als que se'ns girin d'esquena, bon vent!

TINA: Potser no caldrà arribar en aquest extrem.

MAR: Bitllets? Voleu bitllets? Doncs cal descobrir una mina.

TINA: Una mina?

MAR: Per dir-ho més exactament, el propietari de la mina ... i fer un bon casament.

GISELA: Ei! Que no sigui com el de l'Emma. Un any de casada i ja la tenim fent els tràmits de separació.

TINA: No me'n parlis, d'aquell desgraciat! Tan bona fatxa i era un fatxenda! Només tenia deutes!

GISELA: A la caça del milionari! La gran solució!

TINA: És el més pràctic, filla. Totes dues hi teniu òptimes possibilitats.

GISELA: Amb mi, no hi comptis! No sóc carn per vendre. Tinc la meva dignitat, jo!

MAR: He! Dignitat sense diners: pasta fullada!

TINA: M'agrades, Mar! Penses igual que la teva mami.

MAR: Així, decidit! Avui mateix començo la recerca.

TINA: Que tinguis força sort, bonica!... Sort? El bingo! Déu meu! Ja hi hauria de ser! *(Inicia el mutis pel fons. S'atura i, des de llindar, diu:)* I, pensant-ho be, jo també podria sacrificar-me per la nostra causa. Ja fa més d'un any que he enviudat ... *(Es mira.)* Encara sóc un bon esquer. I en Xavier ho comprendrà. *(Mira el cel.)* Oi que si, amor meu?... Gràcies! Sabia que hi estaries d'acord!

(La TINA fa mutis pel fons.)

GISELA: Caram, la mamà! Per tal de no estalviar, s'arrisca a tot.

MAR: És admirable! Sap estar a l'altura de les circumstàncies. Es la guerra, i no vol quedar-se a la rereguarda.

GISELA: Pobrissó, el milionari que se li posi a tret! Pobrissó!

TELÓ

ACTE SEGON

Una setmana després de l'acte anterior. A la tarda.

(Ningú a l'escena. Truquen a la porta exterior. Sentim la veu de la JUSTA.)

JUSTA: *(Dins.)* Ja vaig a obrir! Ja hi corro! Ja obro!

(Per la porta esquerra, entra la minyona, la JUSTA, tot posant-se un davantal immaculat. Remugant, va cap a la porta del fons.)

JUSTA: Quina llesca! Sempre truquen quan estic més enfeïnada!

(Fa mutis pel fons. Poc després, torna a entrar precedint en JOAN, jove correcte, que du una cartera a la mà.)

JUSTA: Passi, senyor Argiler, Vostè es com de casa.

JOAN: Hi és, la senyoreta Gisela?

JUSTA: Crec que sí. Fa un moment, hi era. Si no ha sortit, que em sembla que no, perquè m'ho hauria dit, ja que sempre que surt m'ho diu, és a la mansió. Segui, segui, que ho miraré.

JOAN: Gràcies, Justa. *(Seu.)*

JUSTA: De res. És la meva obligació. Per això em paguen.

JOAN: És lògic!

JUSTA: I no és per dir-ho, però tinc una bona remuneració ... i que duri!

JOAN: Esperem que sigui així ... pel bé de tothom.

JUSTA: Què vol dir?... Ui, quina cara que fa! Que passa alguna cosa, senyor Argiler?

JOAN: No res, no res ...

JUSTA: Doncs no m'ho acabo de creure, sap? Altres vegades l'he vist més optimista. ¿No deuen pas haver baixat, les accions de la senyora Pont? Si s'abaixen, digui-m'ho, senyor Argiler, que jo en tinc dues i no voldria perdre diners. Me les vendria immediatament.

JOAN: Per les accions no s'ha de preocupar. Van a l'alça!

JUSTA: La senyora me les va regalar fa un any, sap? Estava molt contenta perquè havia fet bingo i deia que jo li havia donat sort aquell dia. Resulta que vaig deixar l'aspiradora mal aparcada, i ella va ensopegar-hi abans de sortir de casa. Va fer un bon bingo. I no s'ha repetit més. I això que hi ha ensopegat diverses vegades, expressament. Però es veu que, expressament, no val. No funciona, la sort.

JOAN: La Gisela ...

JUSTA: Ara mateix, sí, senyor! Deu ser al despatx ... Fa dies que sempre és al despatx ... No sé què li ha agafat ... Fa pràctiques amb l'ordinador ... Es veu que vol aprendre alguna cosa. Això de l'ordinador és molt complicat ... però la Gisela és una persona molt capacitada ...

JOAN: Ja ho sé! (*S'aixeca.*) Si és al despatx ...

(*Fa intenció d'anar a la porta esquerra.*)

JUSTA: Si us plau! Ja hi vaig, jo! (*El fa seure.*) Segui, segui, que l'avis de seguida ... Això, si hi és, que no se sap mai ...

(*En Joan s'aixeca.*)

JUSTA: Ja hi vaig, ja! Caram! Sí que és impacient!

(*Fa mutis per la porta esquerra.*)

JOAN: Cony de dona!

(*Seu. Obre la cartera i comprova si hi porta uns documents. Per la porta esquerra, torna a entrar la Justa.*)

JUSTA: Hi era! Sortirà ara mateix. Quan li he dit que era vostè s'ha posat molt contenta ... i és que vostè li cau bé. Jo penso que més que bé! Sospito que entre vostès dos hi ha una certa afinitat ...

(*Per la porta esquerra, entra la GISELA.*)

GISELA: Justa ...

JUSTA: Sí, ja ho sé. Jo no he de ser aquí ... he de ser allà ... (*Assenyala la porta esquerra. Inicia el mutis. S'atura.*) No vols pas res, Gisela?

GISELA: Que ens deixis sols. Justa! Si no ni tens res a dir ...

JUSTA: Jo, ni piu

GISELA: Molt bé! Doncs, què hi fas, aquí, plantada?

JUSTA: Ja sóc fora!

(*Fa mutis, a corre-cuita.*)

GISELA: Uf!

JOAN: La Justa ha nascut per ser locutora de ràdio.

GISELA: De ràdio cotorra! (*Tots dos riuen*) Bé, Joan ... Què et porta per aquí?

JOAN: L'extracte dels vostres comptes corrents.

GISELA: Males notícies?

JOAN: Desastroses! En una setmana, les factures s'han multiplicat d'una manera alarmant! Que no has posat la teva mare al corrent de la situació?

GISELA: El mateix dia que vares donar-me el toc d'avís.

JOAN: Doncs que no ho ha entès? Ara fa més despeses que mai!

GISELA: Es per dissimular, saps?

JOAN: O sigui que, en lloc d'estalviar, malgasta! Aneu caient en picat, Gisela.

GISELA: Ja ho sé! Però la mare espera trobar un paracaigudes.

JOAN: Ha de ser un bon paracaigudes!

GISELA: Per si de cas, jo m'estic preparant intensament. He desat els disquets amb jocs de l'ordinador i faig pràctiques amb els comercials.

JOAN: No t'hi veig, de secretària.

GISELA: De fet, pensava buscar-me una plaça de relacions públiques. M'han educat per lluir en societat. Sé una mica de tot, però no domino cap especialitat a fons.

JOAN: Relacions públiques ... Sí, potser seria la col·locació adequada. I, entre les vostres amistats, no et serà difícil, trobar una recomanació.

GISELA: No saps la il·lusió que em fa, treballar! Guanyar-me la vida. *(Canvi.)* Però encara no domino prou l'ordinador.

JOAN: Només és qüestió de pràctica.

GISELA: Ja ho dius, tu! Però m'ho he de fer sola. Sense ningú que m'orienti ...

JOAN: Si vols ...?

GISELA: Podries ...?

JOAN: Podria. I amb molt de gust.

GISELA: Que ets maco, Joan!

(Entusiasmada, li fa un petó a la galta.)

JOAN: Caram, quin incentiu!

GISELA: Ja ho veus! Pago per endavant. Precisament ara se m'ha quedat penjada la pantalla, i no sé quina tecla activar.

JOAN: A veure quin problema hi ha ...

(Va cap a la porta esquerra.)

GISELA: No saps com m'alegra tenir-te de mestre!

(Fa mutis per la primer esquerra.)

JOAN: I a mi! Poder ser-te útil i estar a prop teu.

(Fa mutis.)

(Petita pausa. Pel fons, entre la MAR, amb vestit de carrer. Parla amb algú de l'exterior.)

MAR: Endavant, Pompeu! Ets a casa teva.

(Pel fons entre en POMPEU, d'uns cinquanta-cinc a seixanta anys. Fa la pinta d'un banquer o d'un ric comerciant. És un faroner. Mira detingudament el seu entorn i diu:)

POMPEU: Casa meva és més gran.

MAR: He! Quins acudits que tens! Tu vius en un hotel.

POMPEU: L'hotel és gran. Immens!

MAR: Però no és igual que un pis. Hi falta caliu de llar.

POMPEU: És pràctic. Tens tots els serveis a mà i a la teva disposició. I no has de preocupar-te d'administrar-los. L'usuari sols s'ha d'entendre amb la direcció de l'hotel. És la millor solució per a un home com jo, que, pels meus afers, sempre he d'estar viatjant per tot el món.

MAR: Prendràs una copeta?

POMPEU: Per això he pujat, acceptant la teva invitació. Però, a desgrat meu, no podré estar amb tu gaire estona. Tinc dues cites molt importants. De negocis, és clar.

(La MAR prem un timbre.)

POMPEU: Vaig tan atrafegat!

MAR: Tothom et considera com un geni de les finances. I tens un gran atractiu.

(Seu al seu costat, mirant-lo intensament.)

POMPEU: Oi que sí?

(Ufaneja.)

(Per la porta esquerra, entra la JUSTA.)

JUSTA: M'has trucat, Gisela? *(Canvi.)* Ah! Però, si ets la Mar! Abans no hi eres.

MAR: Acabem d'arribar. Porta'ns alguna cosa per beure, Justa.

JUSTA: A tu, ja sé què t'agrada. I el senyor? Què voldrà, el senyor?

POMPEU: No ho sé ... Potser ...

JUSTA: Al bar hi ha de tot! *(Ràpid, com els cambrers de les terrasses.)* vermut, conyac, whisky, anís, rom, ginebra, Cointreau, Pippermint, vi dolç, vi sec, vi de missa ...

POMPEU: *(Rient.)* Prou, prou! Anirà bé una cervesa.

JUSTA: *(Ràpid, com abans.)* Damm, Heinkel, Cruzcampo, Àguila, San Miguel

POMPEU: *(Rient.)* Tant me fa.

JUSTA: Doncs Estrella, que estava d'oferta al súper.

(Fa mutis per la porta esquerra.)

POMPEU: *(Rient.)* Quina minyona més espavilada!

MAR: La Justa passa de la ratlla! Ja fa uns quants anys que és amb nosaltres i es pren massa llibertats.

(Sona el telèfon mòbil d'en POMPEU.)

POMPEU: Ja hi som! *(Es treu el telèfon mòbil de la butxaca.)* Em disculpes?... *(El connecta i parla.)* Sí ... Què hi ha, Meritxell?... La reunió amb els japonesos?... Perfecte! La passarem a demà, a la mateixa hora ... i trasllada també la que tinc amb els del futbol. Truca'ls i disculpa'm. Després, ja pots plegar ... Sí, sí, gràcies ... Fins demà.

(Desconnecta el mòbil i el desa.)

MAR: Lliure?

POMPEU: Per avui he tancat la barraca! L'avió que porta els japonesos ve amb retard. Per tant, he ajornat l'entrevista i ho he aprofitat per anul·lar totes les cites d'aquesta tarda.

MAR: Per què?

POMPEU: Perquè em trobo bé aquí, amb tu. M'hi trobo molt bé!

MAR: Pompeu ... M'afalagues ...

(Se li apropa, seductora.)

POMPEU: Ho he de confessar. La teva proximitat em rejoveneix, Mar.

MAR: Ets jove, encara! No et posis més anys dels que tens.

POMPEU: Jo sé els que tinc! Això no obstant, estic en plena forma.

MAR: No cal que ho afirmis, seductor! Vés a saber els embolics que deus tenir ...

POMPEU: Sóc un home seriós ... Monògam ...

MAR: Si, sí ... I aquesta Meritxell, què?

POMPEU: És la meva secretària. I és molt lletja.

MAR: M'enredes! Els qui maneuen sempre elegiu secretàries que facin goig!

POMPEU: La Meritxell va ser una imposició de la meva segona muller. Bé! La meva segona ex. La Berta és una dona molt gelosa ... Em feia unes escenes! Teníem un escàndol avui i un altre, demà.

MAR: Ja ho sé! La premsa n'anava plena, de les vostres trifulgues.

POMPEU: Ara visc més tranquil, sentimentalment.

MAR: Jo tampoc no tinc cap relació en aquest moment ... És una agradable coincidència ...

(Apropen les cares per besar-se. Sentim un soroll a la porta esquerra. Se separen bruscament.)

POMPEU: No estem sols!

MAR: Hi ha la Justa ... La Gisela!

(S'aixeca i va a la porta esquerra. Mira.)

MAR: Vaja i amb companyia!

POMPEU: *(Aixecant-se.)* La Gisela?

MAR: *(Avançant cap a en POMPEU.)* La meva germana i en Joanet! Està passant comptes amb el nostre administrador. Ens poden aigualir la festa!

POMPEU: Quina llàstima!

MAR: No et preocupis! La casa és més gran del que sembla. Vine amb mi!

(Li agafa la ma i el porta cap a la primer? drete.)

POMPEU: On em portes?

MAR: A les meves habitacions. Allí ningú no ens trencarà l'encanteri.

POMPEU: Mar! Tu intentes seduir-me!

MAR: No ho saps prou bé, capitalista!

(L'atreu com una vampiressa. Mutis de la MAR i en POMPEU, per la porta drete. Per la porta esquerra entra la GISELA i observa la cambra. Per la porta esquerra entra la JUSTA, amb una safata amb les begudes a les mans.)

JUSTA: Les begudes, Mar.

(Mira la GISELA, sorpresa.)

GISELA: M'ha semblat sentir veus. Qui més hi ha a casa, Justa?

JUSTA: La Mar i un senyor amb una pinti de banquer ...

GISELA: Què dius?

JUSTA: Potser no és banquer, però fa olor de pela llarga.

GISELA: El minaire!

JUSTA: Anava sense casc! Vull dir que no sembla un cavador ... Més aviat, dels qui manen cavar ... Un amo, un empresari ... un gall vell burgès.

GISELA: Vell?

JUSTA: Dona! Encara no ha arribat a la tercera edat, però ja fa anys que l'han deslletat. Deu tenir el seu encant, perquè la Mar hi estava molt engrescada.

GISELA: M'imagino on té l'encant.

(En JOAN entra per la porta esquerra.)

JOAN: Què passa, Gisela?

GISELA: No res, un "ligue" de la Mar.

JUSTA: Afirmatiu!

JOAN: Aquesta noia no para!

JUSTA: A veure si n'apreneu, vosaltres. *(A en Joan.)* Encara no li ha dit que l'estima?

(Sorpres dels altres. En JOAN, torbat, no obre boca.)

GISELA: Justa! Com goses ...?

JUSTA: Oh! Se m'ha escapat!

GISELA: Ets ben inoportuna!

JUSTA: M'ha sortit del cor. No puc fer-hi més!

GISELA: Abans de parlar, podries mossegar-te la llengua.

JUSTA: Si me la mossego, em cou.

(Fa mutis amb la safata per la porta esquerra, tot remugant.)

JUSTA: Vols ajudar i mira com t'ho paguen ...

(En JOAN i la GISELA es miren, emmudits. Petita pausa. Després, arrenquen a parlar, simultàniament.)

GISELA: Bé, Joan ...

JOAN: Gisela, jo ...

(Tornen a callar, torbats.)

GISELA: Quina situació! *(Riu.)* Com si ens acabéssim de conèixer!

JOAN: Quin ridícul!

GISELA: Coses de la Justa.

JOAN: Com les endevina!

(Li agafa les mans.)

JOAN: I es que jo t'estimo com mai no havia cregut que pogués estimar!

GISELA: Per fi, Joan!

JOAN: Creia que tu ja ho donaves per fet.

GISELA: Si, però m'agrada sentir-ho dels teus llavis.

JOAN: T'estimo, Gisela! T'estimo!

GISELA: Jo també t'estimo!

(Es besen.)

JOAN: Ja fa temps que volia dir-t'ho ...

GISELA: Jo, també!

(Tornen a besar-se.)

JOAN: Gràcies, Justa!

(Per la porta esquerra.)

GISELA: *(Rient.)* Té vocació de matroniera!

JOAN: Et desagrada?

GISELA: De cap manera!

(L'abraça, feliç. Truquen insistentment a la porta exterior. Sobresalt d'en JOAN i la GISELA.)

JOAN: Intrusos! Ens han trencat les oracions!

GISELA: No del tot!

(Li agafa la mà i se l'emporta cap a la porta esquerra.)

GISELA: Seguirem fent practiques amb l'ordinador.

(Riu, tot fent mutis: Entra la JUSTA per la porta esquerra.)

JUSTA: Això és una casa de bojos! Entren, surten, apareixen, desapareixen, vénen, se'n van, tornen ...

(Fa mutis pel fons. Petita pausa. Pel mateix fons, entra la TINA, vestint roba juvenil.)

TINA: Quin dia, Canut, quin dia! És que no hem parat ni un moment!

(Es deixa caure en un seient. Pel fons, entra en CANUT, un jove sense cap gràcia física. I, a més, és papissot. Això sí, vesteix esportivament i de marca. Porta una pala de pàdel, que no deixa, i va fent accions de joc, a discreció.)

CANUT: Zí! Ni un zegon! Jo també eztic molt canzat, zapz?

(Es deixa caure en un altre seient. Pel fons, entra la JUSTA. Els mira i remuga:)

JUSTA: *(Baix.)* I jo, dempeus tot el sant dia i m'he d'aguantar.

TINA: Què remugues?

JUSTA: Coses meves, senyora. Que vol res?

TINA: Ara que ho dius, porta'm una copa de Pippermint. *(A en Canut.)* I tu, Canut?

JUSTA: Una cerveseta ...?

CANUT: No! Rez d'alcohol! Aigua ... aigua amb bombollez.

TINA: Aigua de Vichy, Justa.

JUSTA: Ja ho havia captat!

(Fa mutis per la porta esquerra.)

TINA: T'ho he de dir, Canut! Feia temps que no m'ho passava tan bé! I això és degut a la teva proximitat, a la teva energia, a la teva alegria ...

CANUT: Zóc alegre, jo?

TINA: Ets ... ets divertit!

CANUT: Volz dir que faig riure, oi?

TINA: I tant! És degui al teu sentit de l'humor ...

CANUT: No dizimuliz! Faig riure perquè zóc papizot.

TINA: I què hi fa, això?

CANUT: Zóc papizot!

TINA: Una mica ... però pronuncies molt bé.

CANUT: Ez que tu em mirez amb bonz ullz. Però, ho zóc!... De petit varen portar-me a un logopeda per corregir el defecte, zapz? Però noméz van zer doz diez, zapz? I éz que jo feia una rebequeria a cada vizita. I éz que elz meuz parez z'havien zeparat ... Va zer com una mena de defenza, zapz? Això, m'ho ha dit el pziquiatre.

TINA: Vas al pziquiatre?

CANUT: Voldria curar-me, zapz? Però ez veu que zi aquezta anormalitat no ez cura de menut ... etz papizot tota la vida!

TINA: No diguis, això! A més, és un defecte petit ... Si només se't nota quan parles!

CANUT: Això éz zert! Però no puc eztar zempre callat!

(Per la porta esquerra, entra la JUSTA, amb una safata i les begudes sol·licitades.)

JUSTA: El que m'han demanat, senyora. El got amb el líquid transparent és l'aigua.

(Posa el got i la copeta a la taula, damunt uns sotavassos que també portava. Durant l'escena següent, la TINA i en CANUT beuen a discreció. En CANUT deixa la pala.)

TINA: Gràcies, Justa!

JUSTA: Mana alguna cosa més, senyora?

TINA: Per ara, res més! Ja pots retirar-te.

JUSTA: M'esfumo!

(Inicia el mutis per ja porta esquerra. S'atura.)

JUSTA: Ah! al despatx hi ha la Gisela.

TINA: De cara a l'ordinador, com sempre! Quina obsessió, la d'aquesta criatura!

CANUT: Com totz elz nenz! I éz que hi ha unz jocz méz macoz ...

TINA: La Gisela té vint-i-un anys!

CANUT: Ui! De peuz a la galleda! Em pensava que parlàveu d'una filla teva.

TINA: Es filla meva ... Em vaig casar molt jove.

CANUT: Molt jove haviez de zer, per tenir una filla tan gran.

JUSTA: La senyora encara fa molt de goig. Això s'ha de reconèixer.

TINA: Justa! Encara ets aquí?

JUSTA: És que no he acabat, senyora. Vostè m'ha tallat el que anava a dir. Al despatx hi ha la Gisela amb el senyor Argiler, fent pràctiques ... amb l'ordinador, em sembla.

CANUT: Zí! Elz ordinadorz també zerveixen per a això!

TINA: Bé! Ja estic informada, Justa. Gràcies!

JUSTA: De res, senyora.

(Fa mutis per la porta esquerra.)

TINA: L'Argiler és el nostre administrador.

CANUT: Com zi foz el moro Muza! No m'haz de donar explicacions.

TINA: Vull que sàpigues que som una família respectable.

CANUT: I tu, tota una zenyora! Ez veu d'una hora lluny. M'agrada molt, haver-te conegut.

TINA: Ets molt amable. Tan bon punt ens han presentat, he sabut que faríem amiatat. Ets molt especial. I, a més, ric!

CANUT: Per part de pare! El papà te moltz dinerz, zapz? I jo tiro de la rifeta! He, he! El papà elz guanya i jo elz gazto. I, com méz en guanya, méz en gazto. He, he!

TINA: Ets un pillastre!

(Li fa "pam pam" amb la mà. Truquen a la porta del fons. La JUSTA entra ràpidament per la porta esquerra i se'n va al fons.)

JUSTA: Han trucat i jo vaig a obrir, que és el que em pertoca!

(Mutis, fons.)

TINA: Rellamp! Encara no havia acabat de sonar el timbre, i ja la teníem entrant a corre-cuita. Si que era a prop!

CANUT: Enz eztava ezpiant.

TINA: La xafardera! Em sentirà!

(Pel fons, entra l' EMMA, la filla gran de la Tina. De bona presència, però una mica bleda.)

EMMA: Hola, mami!

(Es queda al llindar.)

TINA: Emma! Quina sorpresa! Feia temps que no ens vèiem.

EMMA: *(Avançant, mentre riu forçadament.)* Hi, hi, hi! No gaire mami. Aquest mati hem anat a comprar, tu i jo. No te'n recordes?

TINA: Ui, si! Quin cap!

(Pel fons, entra la JUSTA.)

EMMA: I tu, què hi fas, a casa? Que no hi ha bingo, avui?

TINA: He canviat de plans. M'he apropiat al club i allí he ensopegat amb ell.

(Indicant en CANUT, que s'aixeca.)

JUSTA: El rei d'oros!

(Es posa la mà a la boca, com espantada del que acaba de dir, i fa mutis ràpid per la porta esquerra.)

TINA: Cada dia és més descarada!

EMMA: Per què ha dit el rei d'oros! Es un acudit? *(Mira en Canut.)* Et conec?... Ens coneixem?

CANUT: Em zembla que no.

TINA: *(Presentant-los.)* En Canut Rius ... L'Emma, la meva filla gran.

EMMA: En Canut Rius ... Endevina qui t'ha tocat! Tu ets el fill d'en Pompeu Rius, el financer!

CANUT: Enzertat!

EMMA: Qui m'ho havia de dir! Sóc una admiradora i seguidora de totes les teves activitats.

CANUT: Faig molt poca coza ... Gairebé rez.

EMMA: Surts a la televisió ... i a totes les revistes del cor. Ets molt popular!

CANUT: Éz que zóc fill del meu papà, zapz? Fill del rei d'oroz. He, he!

EMMA: *(Rient.)* Ostres! Si parles igual que a la "tele"! Que "diver"! No saps la gracia que em fas amb el teu accent "cataluz".

CANUT: Zóc com zóc, caram!

EMMA: *(A la TINA.)* Quines amistats que tens, mami!

TINA: Ens hem conegut al club ... Hem jugat unes quantes partides de tennis ... i hem fet connexió.

CANUT: Zí! Una forta connexió! No enz hem zeparat en tol el dia. La Tina m'ha zeguit com la meva ombra.

EMMA: I l'has portat a casa perquè el coneguem. Al·lucinant!

TINA: No és ben bé això ...

CANUT: Elz qui havíem de conèixer-noz millor érem nozaltrez doz.

EMMA: Ui, ui, ui! Quin parell de murrís!

TINA: I tu, per què has vingut?

EMMA: Per parlar amb la Gisela. Li he de fer una consulta ... però pot esperar. *(S'apropa a en Canut.)* En Canut Rius! Tenir- te tan a prop ... poder-te tocar ... *(El toca.)*

TINA: Frena, nena! Que es de carn i ossos!

CANUT: Toca, toca ... Ez gratiz!

EMMA: *(Va tocant.)* Hi, hi, hi! Ets més simpàtic al natural.

CANUT: Favor que em faz.

TINA: Emma! Recorda que ets una dona casada!

EMMA: En tràmit de separació! D'aquí a quinze dies, ja seré una ex.

TINA: Doncs, per ara, no pots sortir a sopar amb un home! Fins que no hagin passat els quinze dies, ets una dona casada. Els *paparazzi* sempre estan a l'aguait.

CANUT: I tant que zí! A mi, em vigilen molt!

TINA: El que has de fer, Emma, és no interferir-te en els assumptes dels altres. Torna-te'n a casa, i a dormir sense sopar.

CANUT: I jo, tampoc no zoparé?

TINA: Soparàs amb mi, tal com ho havíem previst abans de la interrupció d'aquesta eixebrada. Casa meva és un lloc d'acolliment. Sempre hi ha un plat a taula i un llit amb llençols nets!

EMMA: Mami!

TINA: *(Desafiadora.)* Filla!

(Per la porta dreta, entra la MAR, arrançant-se el vestit i els cabells.)

MAR: Justa! Què no portes ... *(Sobrada en veure els altres.)*...les begudes ...?

TINA: També ets a casa, tu?

MAR: Fa una bona estona! *(A l'Emma.)* Hola, Emma! que exhibeixes la teva nova parella? *(Per en Canut.)*

TINA: En Canut l'he portat jo!

CANUT: Zí! Però que conzti que no zóc la parella de cap de lez duez.

MAR: D'on ha sortiu l'estranger?

CANUT: Zóc del paiz, jo!

EMMA: No saps qui és? És el fill d'en Pompeu Rius.

MAR: El ... financer ...

(Instintivament, mira cap a la porta dreta.)

TINA: Fill únic, Mar!

CANUT: Encantat de conèixe't.

(És donen la mà.)

MAR: Quin fill ... més gran!

CANUT: Es que el papà no éz jove. Té una pila d'anyz!

MAR: Doncs no ho sembla!

EMMA: Em permets, Mar?

(Agafa en CANUT i el porta cap a la porta esquerra.)

EMMA: Tu i jo hem de parlar ... *(Mira, desafiadora, la Tina.)* I sense testimonis.

(Mutis de l'Emma i en CANUT per la porta esquerra.)

CANUT: *(En el mutis.)* Éz un zecret?

TINA: Però, on aneu?

(Fa l'acció de seguir-los.)

MAR: *(Deturant la TINA.)* No ho espatllis mami! L'Emma ha estat molt oportuna.

TINA: Però, que no ho entens, filla? Aquest xicot es una de les mines que busquem. I jo l'he vist primer!

(Va cap a la segona esquerra.)

MAR: *(No la deixa.)* Escolta'm atentament! *(Indica la dreta.)* Allà dins hi ha la mina principal. I jo l'estic treballant!

TINA: De què em parles?

MAR: En Pompeu Rius, el financer, el milionari, el pare d'en Canut, és a la meva cambra.

TINA: A la teva cambra?

MAR: Intento lligar-me'!! ben lligat.

TINA: Fent coses lletges ...?

MAR: L'estic enllepolint per atrapar-lo ben atrapat.

TINA: Filla! Si podria ser el teu pare!

MAR: El meu pare no tenia tants diners! Estic decidida a sacrificar-me pel benestar familiar.

TINA: No ho consentiré! Jo us he portat en aquesta situació, i sóc jo qui ha de sacrificar-se. M'enllaçaré amb en Canut!

MAR: Aquest jovencell papissot?

TINA: Papissot, però ric.

MAR: I l'Emma, què hi pinta?

TINA: Des que l'ha vist, que està flirtejant amb ell. Me l'està prenent de les mans, la descarada!

MAR: Deixa-la! Si et fa un favor! El noi és massa jove per tu. I, si arriben a bona fi, tot quedarà en família.

TINA: Amb l'Emma, tot seran complicacions, ja ho veuràs. El pocavergonya del seu marit es voldrà aprofitar de la situació.

MAR: El que hem de procurar és que el pare i el fill no es trobin, ara i aquí. Poden ensumar-se què ens atreu, d'ells, i se'ns aixafaria el pastís.

TINA: Això si que no! Tenim la fortuna a les mans i no l'hem de deixar escapar.

(Per la porta dreta, entra en Pompeu.)

POMPEU: Mar ... Que m'has abandonat ...?

TINA: *(Té un sobresalt.)* El pastís!

MAR: Passa, Pompeu, passa ... És la meva mare.

POMPEU: La teva ... mare?

TINA: Des que va néixer! Mes els nou mesos de gestació, naturalment.

MAR: Mami! Quines coses de dir!

TINA: És la veritat, filla. Tu no ets adoptiva. Ni les teves germanes, tampoc! *(A en Pompeu.)* Les meves filles són productes naturals, de la terra.

POMPEU: *(Rient.)* Té un excel·lent sentit de l'humor, senyora.

TINA: Es degut a la felicitat que traspua la nostra llar.

MAR: Sí, d'alegria, no ens en falta.

TINA: Les visites s'hi troben tan bé, que mai no se n'anirien. Ni que tinguéssim adhesiu a les cadires.

POMPEU: Si ho diu per mi, té tota la raó, senyora.

TINA: Tina! Digui'm Tina. Per als familiars i etcètera, Tina.

POMPEU: I jo sóc un etcètera, és clar.

TINA: Un etcètera molt, molt especial.

POMPEU: *(Rient, a la MAR.)* Em cau molt bé la teva mare, saps?

MAR: No la coneixes prou!

TINA: I com a sogra? Com li cauria com a sogra?

POMPEU: *(Desconcertat.)* Va molt de pressa, senyora.

TINA: I vosaltres, també. O és que allà dins no estàveu fent manetes?

MAR: Sense interferències, mami! Sóc major d'edat!

TINA: I ell, més! Encara que, ho he de reconèixer, porta molt bé els anys.

POMPEU: Vostè em desconcerta, senyora.

TINA: Tina; per als familiars, Tina.

MAR: Bé, Pompeu, potser és hora d'anar-nos-en. Tu tens els teus afers i jo, també.

POMPEU: Ah, sí, sí! Els negocis, senyora ... *(Rient.)* Tina. Oi que ho entén?

TINA: Perfectament! No s'ha de deixar la feina a mig fer.

MAR: Per descomptat! Anem, Pompeu?

POMPEU: Anem! *(S'acomia de la Tina.)* Tina ... Ha estar un plaer ...

(Per la porta esquerra, entra la JUSTA.)

JUSTA: Ja m'ho semblava a mi!

(Per en POMPEU i MAR.)

JUSTA: Han tornat!

MAR: Justa! On t'havies ficat? Encara estem esperant les begudes.

JUSTA: Mar! Jo sé quina és la meva obligació! He portat el "Cointreau" i la cervesa "Estrella", i m'he quedat amb un pam de nas. Aquí ja no hi havia ningú. Havíeu marxat.

MAR: T'equivoques. No hem sortit de casa.

JUSTA: On éreu, doncs?

MAR: A les meves cambres.

(En POMPEU no sap com anar-se'n.)

JUSTA: Mira!

TINA: No hi ha cap misteri, Justa. En lloc de ser aquí, eren allà!

MAR: Si haguessis mirat bé ...

JUSTA: Ho sento! Però, una altra vegada, no us mogueu del lloc o deixeu-me una nota.

TINA: D'acord! I ara, ja pots emportar-te el servei.

JUSTA: És que jo no sóc endevinaire, senyora! *(Canvi.)* Per cert, no voldrà "paz méz bombollez", el padelista?

TINA: Què t'empatolles, ara? Vés, vés!

JUSTA: Jo ja m'entenc, jo ja m'entenc!

(Agafa el servei i fa mutis per la porta esquerra. La MAR i la TINA es miren i dissimulen. En POMPEU, que era al llindar de la porta, fa una acció de sorpresa.)

POMPEU: "Bombollez"? A quin tennista es refereix, la minyona?

MAR: No li facis cas! Sempre remuga. Anem!

POMPEU: *(Veu la raqueta.)* La raqueta! Per tant, aquí hi ha hagut un jugador de pàdel. *(S'hi acostava i mira la pala.)* ce erra ... La pala d'en Canut!

TINA: Ui! I què hi fa, a casa, una pala?

POMPEU: I què hi fa, a casa vostra, en Canut?

TINA: Quin Canut?

MAR: Sí, dona! En Canut! L'amic ... de l'Emma.

POMPEU: I fill meu!

TINA: Fill seu? Quina coincidència!

MAR: Mami! Si ja ho sabies! L'Emma ens l'ha presentat així.

TINA: Bé! No deixa de ser una coincidència que pare i fill siguin alhora a casa nostra, sense haver-ho planificat.

POMPEU: *(A la MAR.)* Quan l'has conegut?

MAR: Ara mateix, quan he sortit a reclamar les begudes.

TINA: Te un fill molt, molt ... especial. Oh! I ens ha dit que era molt popular. Que contínuament en parlen les revistes rosa.

POMPEU: És una vergonya! Revistes de xafarderies! On hauria de manifestar-se és a les financeres, però ca! Ell va per un altre camí.

TINA: No ho digui, això! Té tot l'aspecte d'un bon xicot!

POMPEU: És un tou! No sé què en faré. I des de fa poc, per acabar-ho d'adobar fa monades a la televisió.

TINA: Gratuïtament?

POMPEU: Això seria massa! Avui dia, ja no es fa res per no res! Li ho paguen! I una bona picossada!

TINA: Si se'ls guanya, no hi ha res a dir.

POMPEU: Els guanyo jo! Cobra perquè és fill meu! S'aprofita del meu nom. S'embutxaca diners a la meva esquena!

MAR: Però en Canut dóna la cara. I tinc entès que té la seva gràcia.

TINA: Jo penso que alguna cosa deu tenir el noi, si el contracten.

POMPEU: Té un pare conegut! Com tots els fills de personatges populars que pul·lulen pels mitjans de comunicació.

MAR: És una forma de començar, Pompeu.

POMPEU: És que això no és tot! El nen diu i fa cada ximpleria ...

TINA: Com tot el jovent. Ja li passarà. És un mal que es cura amb l'edat. O no?

POMPEU: Depèn dels qui el rodegin. Sincerament, em preocupen les seves amistats. Segons amb qui es relacioni, pot anar de mal en pitjor.

TINA: (*Ofesa.*) No ho deu dir pas per nosaltres, això!

MAR: Som una família honorable!

POMPEU: No en dubto gens! Perdoneu, si us he ofès, però us dono paraula que aquesta no era la meva intenció. Precisament, estic agradablement sorprès de saber que confraternitza amb una família com la vostra.

MAR: Gràcies! Però encara no ens coneixes prou.

POMPEU: En Canut em té amoïnat. Ben amoïnat. M'han arribat xiu-xius que el relacionen amb una model, famosa pels seus embolics amorosos.

TINA: Ai, el pocapena!

POMPEU: És ella, la desvergonyida. Pel que sembla, ha ensumat que en Canut es una presa saborosa. L'assetja com la seva ombra. Aquesta paia només cobeja la fama i els diners.

MAR: Ho te ben clar, la caçadora.

POMPEU: Em compreneu, oi? M'esgarrija pensar que en Canut podria, fins i tot, arribar a casar-s'hi. He d'apartar-lo com sigui d'aquesta grimpaire. Qui la va matricular!

MAR: I has pensat que nosaltres el podríem treure de les seves urpes ...

POMPEU: Be! És una idea que m'ha vingut al cap ... Perdoneu ...

TINA: Es tracta d'una qüestió molt delicada, i nosaltres no estem acostumades aquesta mena de jocs.

MAR: Sempre anem amb el cor a la mà.

POMPEU: Me'n faig càrrec ... Com si no hagués dit res ...

TINA: De tota manera, tractant-se d'un cas tan especial, ho haurem d'intentar. No trobes, Mar?

POMPEU: Gràcies! Moltes gràcies! Com us ho podré pagar?

TINA: No es preocupi. Ja ens ho cobrarem. He, he! És una broma.

MAR: Estarem ben pagades amb la teva amistat.

POMPEU: Tot i més!

(Per la porta esquerra, entra en CANUT, seguit de l'Emma.)

CANUT: Me'n vaig! Ja fa maza eztona que zóc en aquezta caza.

EMMA: Espera, home Hem de quedar ...

CANUT: La raqueta ...

(La cerca. En POMPEU que tenia la raqueta a prop, l'agafa i la hi ofereix.)

POMPEU: Aquí tens la teva estimada pala.

CANUT: Gràzies ... Papà! Què hi faz, aquí?

POMPEU: Això et pregunto jo.

CANUT: Que m'haz zeguit?

POMPEU: No, home! Ha estat una coincidència. Tinc una bona amistat amb els membres d'aquesta família.

CANUT: Ziiiií?

TINA: Es amic de la Mar. I tots els amics de les meves filles són amics meus.

POMPEU: *(Per l'EMMA.)* Una altra filla, suposo ...

EMMA: *(Ofertint-li la mà.)* Em dic Emma.

POMPEU: *(Encaixant.)* Pompeu Rius, pare d'aquest trapella! *(A en CANUT.)* Tens bon gust, maco!

CANUT: Papà, no et prezipitiz.

EMMA: Ens acabem de conèixer.

CANUT: Em zembla que veuz lez cozes diztorzionadez. Jo he vingut ...

TINA: *(Tallant-lo.)* Has vingut i ets aquí! No cal detallar més, Canut! El que compta és que t'hem rebut amb els braços oberts.

CANUT: Això no ho puc negar, veuz?

POMPEU: De tota manera, fill meu, tu i jo hem de parlar detingudament. D'home a home.

TINA: Pobre xicot! Sermó a la vista.

POMPEU: No sóc cap pare terrible, Tina. A més, el noi és major d'edat i sap el que es fa. Però ha d'escoltar la veu de l'experiència. Els consells del pare sempre van bé.

TINA: I els de la mare ... Oi, nenes?

MAR I EMMA: *(A l'una.)* Sí, mami!

POMPEU: Ja ho sents, Canut.

CANUT: Zí, papi!

TINA: Sí, senyor! No hi ha res com parlar amb franquesa ... i sense testimonis. Nenes, aquí sobrem!

POMPEU: Si us plau, no voldria pas molestar. Aquesta conversa pot esperar.

MAR: Ni un segon! Els problemes familiars, com més aviat aclarits, millor. La mami i jo ho aprofitarem per donar instruccions domèstiques a la Justa.

TINA: I tu, Emma, que no haves de parlar amb la Gisela?

EMMA: Ostres! Ja ho havia oblidat!

TINA: Es al despatx! *(Li indica la porta esquerra.)* Vés-hi, abans que no et tomi a fugir del cap.

EMMA: Som-hi.

(Inicia el mutis per la porta esquerra, tot remugant.)

EMMA: I què dintre he de preguntar-li? *(Mutis.)*

TINA: Us deixem el camp lliure. Com si fóssiu a casa vostra. Anem, Mar?

(Inicia el mutis per la porta esquerra.)

POMPEU: Quanta molèstia ...

MAR: Xxt!

(Amb un dit als llavis, indica silenci. Fa mutis per la porta esquerra.)

TINA: I tu, Canut, escolta el teu pare i fes-li cas.

(Fa mutis.)

CANUT: Zóc innocent, papà! Jo zóc innocent.

POMPEU: Tranquil·litza't ...

(Li fa una indicació perquè abaixi la veu i s'apropa a la porta esquerra, s'assegura que no hi ha ningú escoltant. Després, agafa en CANUT pel braç i se l'emporta a l'altre lateral.)

CANUT: Què és tant de mizteri, papà?

POMPEU: Hem estat de sort, Canut! Ens trobem a casa ce la família adequada i en el moment oportú.

CANUT: Hem coincidit per casualitat.

POMPEU: Fill meu! Sempre has tingut el que has volgut. T'has aprofitat del meu nom i els meus diners, i jo, mai per mai, no t'ho he retret.

CANUT: Ja ho ha dit la Tina. Zermó!

POMPEU: Es transcendental, Canut! Ara és l'hora ce demostrar que ets un Rius, un Rius de cap a peus.

CANUT: Què he de fer, jo?

POMPEU: T'has de casar!

CANUT: No fotiz!

(Cau de cul en un seient.)

POMPEU: T'has de casar, fill meu!

CANUT: *(Aixecant-se.)* Però, papà ... Zi zóc molt jove, encara.

POMPEU: No hi ha altre remei.

CANUT: Zi ni tan zolz feztejo.

POMPEU: I que me'n dius, de l'Emma?

CANUT: L'Emma no és la meva "nòvia".

POMPEU: Serà la teva núvia. No hem de deixar escapar aquesta oportunitat. L'Emma pertany a una família ben situada socialment ... i rica.

CANUT: Nozaltrez, també.

POMPEU: No tant com et penses.

CANUT: Què paza, papà?

POMPEU: Passem moments difícils, fill.

CANUT: Eztem arruïnatz?

POMPEU: Per ara, no ... Però, si no tinc una injecció forta de capital, anem de pet a la ruïna!

CANUT: Papà ... que ja enz afaitem!

POMPEU: És la crua realitat, fill. He invertit en un parell de negocis que han fet fallida. I això no és tot. Fa temps que els inspectors de l'Agència Tributària em busquen les pessigolles, i, ara fa poc, han destapat un assumpte no gaire net, en el qual estic implicat. Em clavaràn la gran clatellada!

CANUT: Zí que és negre, això!

POMPEU: I tan negre! Un munt de diner negre!

CANUT: No t'enfonzaràs! Em tenz a mi! Guanyo forza dinerz a la televisió.

POMPEU: Ingenu! Quan es destapi l'escàndol, s'hauran acabat els programes i les tertúlies remunerades.

CANUT: I lez tevez amistatz? I elz teuz contactez finanzerz?

POMPEU: Se'm giraran d'esquena! El món es ple de llagoters. Aquells que et fan la gara-gara son els primers que t'apunyalen.

CANUT: Mozca!

POMPEU: Si et cases amb una pubilla rica, posarem un pegat a la nafra. I en aquesta casa, hi ha pela llarga.

CANUT: I per què no et cazez tu?

POMPEU: Per què ja m'he casat dues vegades, amb resultat negatiu.

CANUT: A la tercera, va la venzuda.

POMPEU: Una rica casadora ... On trobaré aquesta perla?

CANUT: Aquí!

POMPEU: Canut, que totes són molt joves per mi!

CANUT: La Tina, no.

POMPEU: La mare!

CANUT: És la gran zoluzió. Zou gairebé de la mateixa quinta ... i ella és qui realment té elz dinerz.

POMPEU: L'abilla grassa, sí ... És una possibilitat ... Li faré l'aleta ...

CANUT: Et dirà que zí ràpidament! Té unez ganez d'home ...

POMPEU: I què saps, tu!

CANUT: Pzicologia, papà.

POMPEU: D'acord. Intentaré encaterinar la Tina ... però tu t'has d'anar lligant l'Emma. Puc fallar, i no hem de marxar d'aquesta casa sense un trumfo a les mans.

(Per la porta esquerra, entren la TINA i la MAR, portant tres botelles de cervesa, una d'aigua mineral i quatre gots. En POMPEU, en adonar-se'n, acaba.)

POMPEU: Ho has entès bé, fill?

CANUT: Zí, papà! Et faré quedar bé!

TINA: Ja n'hi ha prou, de secrets de família.

MAR: Heu tingut temps per arranjar mig món. *(Canvi.)* La cervesa que et devíem, Pompeu.

POMPEU: No saps com us l'agraeix. Tinc la boca seca.

(Agafa una botella. La TINA li dóna un obridor. En POMPEU destapa l'ampolla.)

TINA: La set no té espera! *(Li ofereix un got.)* Tingui!

POMPEU: Gràcies!

(Omple el got i beu de gust.)

TINA: Caram! Si no li arribo a donar el got a temps, beu a broc d'ampolla, com ho fan els nord-americans.

CANUT: He! Ez que no zaben beure a galet, com nozaltrez.

MAR: Cada país té els seus costums.

(Van repartint les ampolles i els gots. La MAR, un cop feta la distribució, seu al costal d'en POMPEU.)

POMPEU: No hi ha res com una bona cervesa.

TINA: I beguda en companyia.

POMPEU: En bona companyia ...

(Mira intensament la TINA. La MAR se n'adona. Mira l'un i l'altra, i després en CANUT.)

MAR: En molt bona companyia.

CANUT: Zí! Zi z'etzà amb la perzona idònia.

MAR: Això també ho penso jo!

POMPEU: La vida!

(Va mirant la TINA, que dissimula, abaixant els ulls ... Mirant al cel ...)

TINA: Hi, hi! La cervesa em puja al cap!

(Es venta,... s'obre l'escot.)

TINA: Quina calor!

POMPEU: Te raó ... Això es va caldejant.

MAR: Potser és que aquí som massa gent ... *(S'aixeca.)* Canut ... T'agrada la música *heavy*?

CANUT: M'entuziazma!

MAR: Doncs vine amb mi, que en tinc una bona col·lecció.

(Li agafa el braç i se l'emporta a la porta dreta, iniciant el mutis.)

CANUT: Tindrem vetllada muzical.

(Mutis de la MAR i en CANUT, amb els gots. En POMPEU i la TINA els segueixen amb la mirada. Després es miren l'un a l'altre. Petita pausa.)

POMPEU: Ens han deixat sols ...

TINA: I ben sols! Aquesta joventut només va a la seva.

POMPEU: Ei, ei! Que jo encara em sento jove ... i vostè fa tant de goig com una primerenca.

TINA: *(Coqueta.)* Fugi, fugi ...

POMPEU: No fujo, que m'apropo.

(Va al costat de la TINA.)

POMPEU: I és que vostè m'atrau ... No puc fer-hi més!

TINA: Freni, que un dia puc arribar a ser la seva sogra.

POMPEU: Déu no ho vulgui!

TINA: Que potser no li agrado com a sogra?

POMPEU: Com a sogra, ni pensar-ho!

TINA: Però, vostè i la Mar ...

POMPEU: Res de res ... Un petit flirteig entre una noia jove i un home necessitat d'amor.

TINA: Ai! *L'amour, l'amour ... (Sospira.)*

POMPEU: Però, quan ha entrat vostè ... quan tu has entrat, Tina, el pols se m'ha accelerat i el cor ha estat a punt d'esclatar-me.

TINA: No! Atacs de cor, no! Et necessito viu, Pompeu. *(Canvi)* Ai, que he dit?

POMPEU: Unes paraules que t'han sortit de l'ànima. Paraules sinceres.

TINA: Déu meu! Quina sufocació! *(Fa la vergonyosa.)*

POMPEU: La nostra trobada ha estat cosa del destí ... Estàvem predestinats, Tina.

TINA: Quines jugades que té, el destí!

POMPEU: Una jugada amb premi. *(Li agafa les mans.)* I quin premi!

TINA: Bingo!

(Es llança als seus braços.)

TINA: T'estimo, capitalista!

TELÓ RÀPID

ACTE TERCER

Tres mesos després de l'acte anterior. Al matí.

(Ningú a l'escena. Tot seguit, per la porta dreta, entra la TINA. cantussejant i dansant un vals.)

TINA: Tarararà ta ta, tarararà ta ta, tararà ta ta ... ta ta ... La vida es meravellosa ... Tararà ta ta ... ta ta ...

(Per la porta dreta, entra en POMPEU, que la mira, feliç)

POMPEU: Ets ben boja ...

TINA: Boja de felicitat, amor. *(Tot dansant, s'acosta a en POMPEU i el fa dansar amb ella.)*
Tarararà ta ta ... Tarararà ta ta ... Em sento afortunada, Pompeu. I tu?

POMPEU: Jo també, però cansat. *(Es desfà dels seus braços i es deixa caure al sofà.)*
Quanta energia que gastes, reina!

TINA: *(Deixant-se caure al costat d'ell.)* Vinga, estimat, no te m'afluixis, que som en plena lluna de mel. *(L'abraça i l'omple de petons.)* Quin home que m'ha tocat! M'has fet sentir jove! Ai! És com si m'haguessis estat injectant gelea reial!

(El va besant.)

POMPEU: Ho celebros! I, com a proveïdor, te'n dono les gràcies. Però potser que descanséssim una estona, Tina.

(La TINA deixa de besar-lo.)

TINA: *(Fent el petarrell.)* Tu ja no m'estimes.

POMPEU: És clar que sí, bufona! *(L'amoixa.)* Però és que fa un mes que no hem parat ni un segon. Hem de recuperar energies. Particularment, jo.

TINA: Ximpleries! Estàs en plena forma.

POMPEU: Sí, però si segueixo el teu ritme, es pot esgotar la font.

TINA: No! Això, no! Fa tres mesos que t'he trobat i vull conservar-te molt de temps.

POMPEU: I jo!

TINA: Quin home que tinc, quin home!

(Toma a petonejar-lo.)

POMPEU: Tina! Que estem fent un espectacle!

TINA: Som a casa meva! Bé! Ara, casa nostra!

POMPEU: No estem sols. Hi ha les teves filles ... i el servei.

TINA: *(Aixecant-se i agafant-li la mà.)* Doncs tornem a la nostra cambra! La feina ben feta és satisfactòria.

(El porta cap a la porta dreta.)

POMPEU: *(Aturant-se.)* La feina! *(Canvi.)* Ho sento, amor meu. Però he de tomar a l'activitat.

TINA: *(Intentant fer-lo seguir.)* Demà, rei! Els teus negocis poden esperar fins demà.

POMPEU: *(Frenant-la.)* Potser sí o potser no. A més, una petita pausa no ens aniria malament.

TINA: Tu, el que vols és escapolir-te. Ja t'has cansat de mi.

POMPEU: Cuca, no siguis criatura. *(L'amoixa.)* Contactaré amb l'oficina. Una trucada per saber com va tot i tornaré al teu costat.

(Inicia el mutis cap a la porta esquerra.)

TINA: Per telefonar no cal que t'allunyis. Usa el mòbil.

POMPEU: No el porto a sobre. Anit vas demanar-me que el desconnectés. Tu i jo sols, sense interferències. Així va ser, i el vaig deixar al despatx.

(Torna a iniciar el mutis.)

TINA: Pompeu!

POMPEU: Què vols, ara?

TINA: Te n'adones? És la nostra primera separació, des que ens vàrem casar.

POMPEU: *(Al llindar, es gira.)* Tornaré, colometa meva! T'ho prometo!

(Li tira un petó, que la TINA recull.)

TINA: T'esperaré, Ulisses!

(En POMPEU somriu i fa mutis. La TINA sospira.) Ai! L'espera es farà llarga!

(Per la porta dreta, entra la MAR, aplaudint.)

MAR: Bravo, mami! Bravo! Una comèdia perfecta! Et dono un excel·lent!

TINA: Mar! Que ens espiaves?

MAR: M'he esperat abans d'entrar. No he volgut interrompre l'idil·li. Fingeixes molt bé.

TINA: De comèdia, gens. Aquest casament ha estat el més gran encert de la meva vida. I gràcies a tu, que vas fer de Cupido.

MAR: Casats per amor ... a la pasta!

TINA: D'acord però ha estat una inversió molt afortunada. En tots els aspectes. Sóc feliç, Mar! Molt feliç! L'interès s'ha transformat en amor. M'estimo el meu marit com no t'ho pots imaginar.

MAR: M'ho imagino. Ja en vaig fer el tast.

TINA: Doncs no et faré babarotes. *(Canvi.)* I tu i en Canut, què?

MAR: Bé. I més bé aniria si no hi hagués l'Emma pel mig.

TINA: Què fa, aquesta ximpleta?

MAR: Doncs, com que ara no té marit, en busca un altre que li escalfi el llit.

TINA: Ja s'ha separat definitivament d'en Papitu?

MAR: No del tot! L'espavilat ha posat pegues al divorci.

TINA: Què?

MAR: En Papitu espera treure profit del teu casament, mami. Ha ensumat que ara nedem en els diners.

TINA: El Titànic, també. I es va enfonsar.

MAR: Deu pensar que, al nostre vaixell, hi ha més barques de salvament.

(Pel fons, entre la GISELA i en JOAN. En veure la TINA, la GISELA corre a abraçar-la.)

GISELA: Mami! Com ha anat el viatge de nocces?

TINA: Fabulós, filla! Ha estat com un somni fet realitat.

JOAN: *(Saludant-la.)* No sap com m'alegra de veure-la, senyora Pont.

TINA: Rius! Ara sóc la senyora Rius, Joanet.

GISELA: T'ha provat! I molt! Fins i tot se't veu més rejuvenida.

MAR: És que un creuer pel Carib, en un transatlàntic de luxe, treu els maldecaps de qualsevol.

TINA: I amb en Pompeu al costat, omplint-me d'atencions.

GISELA: Que bonic!

MAR: Ja ho veus, Gisela! Sembla que aquesta unió ha estat tot un encert.

JOAN: Un encert que, de moment, no es reflecteix en el seu compte corrent, senyora.

MAR: Per què ha de preocupar-nos? Mentre el nou soci familiar amolli euros, podem anar tirant de veta.

GI SELA: Toquem de peus a terra. El poc capital que li restava a la mare va invertir-lo en el casament. *(A la Tina.)* Vas gastar els diners a dojo. De fet, vas llançar la casa per la finestra.

TINA: Ho havia de fer. Havia de demostrar que els Pont estàvem al mateix nivell que els Rius. Si en Pompeu hagués descobert que em casava pels seus diners, potser s'hi hauria repensat.

GI SELA: Ben segur. I ara, què en pensa?

TINA: Encara no hem parlat d'aquestes menudeses.

JOAN: Menudeses? Perdoni, però hi ha una bona pila de factures endarrerides.

GI SELA: Que s'han de pagar.

MAR: I es pagaran. La mami té el seu maridet ficat a la butxaca.

GI SELA: Valdrà més que ella es fiqui a la d'ell. I que en tregui diners per tapar forats.

TINA: Nenes! No sigueu tan interessades. Tot vindrà.

JOAN: Els creditors, també.

TINA: Els direm que tomin un altre dia.

JOAN: I si presenten la factura al senyor Rius?

GI SELA: Això! No deus pas voler que s'assabenti de l'estat de la nostra economia per terceres persones!

TINA: Mal aniríem! *(Canvi.)* No us preocupeu. N'hi parlaré a la primera oportunitat.

(Sona el timbre del fons. La TINA s'alarm.)

TINA: Ells! Ja els tenim aquí!

MAR: Serenitat, mami! Ens hi enfrontarem.

GI SELA: Amb compte! S'ha d'evitar l'escàndol.

(Per la porta esquerra entra la JUSTA, que va cap al fons. Mira l'escena i s'atura.)

JUSTA: Caram! Reunió familiar!

TINA: Justa! Segons qui sigui, no hi som.

JUSTA: I com faig la discriminació? Com sabré jo qui pot entrar i qui no?

GI SELA: Dissimula ... Digues allò de ... "No sé si hi són ... Ho miraré"...

JUSTA: Sempre em toca a mi, fer el paperot.

(La JUSTA fa mutis pel fons.)

JOAN: *(A la TINA.)* Ha d'aclarir aquesta situació com més aviat, millor.

GI SELA: Fes cas d'en Joan, mare.

(La JUSTA entra pel fons.)

JUSTA: Es el seu fill acabat de néixer.

TOTS: Què?

JUSTA: Bé, senyora. És el fill del senyor i ara, també seu. El sobrevingut!

MAR: En Canut!

TINA: No l'has de fer esperar, Justa. Que passi! És de la família.

JUSTA: Ja m'ho semblava, a mi, que en aquest cas no hi havia discriminació. Però, mai se sap.

(Fa mutis pel fons.)

MAR: Mami! La Justa ens pren el pèl!

(Pel fons entra en CANUT, seguit de la JUSTA, que porta un parell de maletes.)

CANUT: Ja zóc aquí!

TINA: Nosaltres, també! *(S'abracen.)* Benvingut a casa, fill.

CANUT: Benvolguda mami Tina! Com ha anat, aquezt viatge meravellóz?

TINA: Volant! Ha passat volant. O, més ben dit, navegant. *(Riu.)*

JUSTA: I les maletes? Què en faig, de les maletes?

TINA: *(Sorpresada.)* Ah! On vas amb les maletes?

CANUT: Que no te n'ha dit rez, el papà? Vinc a viure amb vozaltrez.

MAR: A casa nostra?

CANUT: Ara, caza de totz. Zóc un membre més de la família. Aquí hi ha cambrez de zobrez. Z'ha acabat, la vida d'hotel.

GISELA: Bon canvi! Ambient familiar i pensió completa.

MAR: Per nosaltres, cap problema. La casa és gran.

TINA: Digues que sí, filla! Com més serem, més riurem.

JUSTA: Però, de treballar, res de res!

TINA: Què remugues, Justa?

JUSTA: Les maletes! Vull saber què n'he de fer. Pesen!

CANUT: Déu n'hi do!

TINA: Deixa-les a la cambra dels convidats.

JUSTA: Quina de les tres?

TINA: La més gran, dona! I posa llençols nets al llit.

CANUT: Gràziez, mami Tina.

(En JOAN s'acosta a la JUSTA i li agafa una maleta.)

JOAN: L'ajudo, Justa.

JUSTA: Es molt amable, senyor Argiler, però no es molesti.

JOAN: Cap molèstia!

(La JUSTA i en JOAN fan mutis per la porta dreta.)

TINA: He! Aquest xicot és molt voluntariós!

GISELA: Més del que et penses! Si no fos per ell, ja fa temps que estaríem a pa i aigua!

(Fa mutis per la primera porta.)

GISELA: Us donaré un cop de mà.

(En CANUT observa estranyat, el mutis de la GISELA.)

CANUT: Quina mozca l'ha picat?

TINA: No li'n facis cas! La Gisela sempre va a la seva. No sembla pas de la família.

MAR: Fins treballa i tot!

TINA: Mar! No ho diguis, això! Quina vergonya!

MAR: És cert, mami! Des de fa quinze dies, de relacions públiques en un banc.

TINA: En un banc?

(La MAR assenteix.)

TINA: Doncs no em sembla tan malament. Sempre és bo, tenir bones relacions amb la banca.

CANUT: Ja ho potz ben dir! Ezpezialrment zi et trobez en la nezezitat de demanar un crèdit.

TINA: Un crèdit? I qui necessita demanar un crèdit?

CANUT: Lez perzonez que no tenen dinerz, mami Tina. Però aquezt no és un problema noztre. Aquí hi ha bona pecúnia.

MAR: Gràcies al teu pare. El papà està ben folrat.

CANUT: La mami! En aquezta caza, l'autèntica capitalizta éz la mani Tina.

MAR: I què saps, tu!

CANUT: Ho zé! Mitjanzant el zeu ajut, el papà ze zalvarà de la crema.

TINA: Què t'empatolles!

MAR: Mami! Tenim aigua bruta!

CANUT: Vatua! Ja he ficat la pota.

MAR: Totes dues!

CANUT: Perdoneu! He dit el que no havia de dir, ja que, pel que zembla, el papà encara no n'ha parlat. Per tant, ez com zi no ho haguéz dit. Tot ezborrat!

(Fa com si neteges una pissarra.)

TINA: Canut! Vols aclarir-me el significat d'aquest enigma?

CANUT: Ezborrat! Tot ezborrat!

(Per la porta esquerra, entra en POMPEU.)

POMPEU: Bé! Ja tinc els negocis encarrilats ...

(En veure'l, en CANUT troba la salvació.)

CANUT: El papà! Ell zap parlar millor que jo.

POMPEU: El logopeda, fill! Si haguessis fet cas del logopeda!

TINA: No cal! Al teu fill, se l'hi entén mes del que diu!

POMPEU: Mira que bé!

TINA: Pompeu! Hem de parlar seriosament!

CANUT: Jo hi zobro. He d'ordenar lez cozez a la cambra.

(Inicia el mutis per la porta dreta.)

POMPEU: Quina cambra?

MAR: La seva! El nen ha vingut a instal·lar-se aquí.

POMPEU: *(A la TINA.)* No n'havíem parlat, d'això.

TINA: Ni d'això, ni d'allò, ni del de més enllà.

MAR: En Canut ha actuat com un autèntic "okupa".

CANUT: No compariz! M'he permèz aquezta llibertat, perquè jo sabia que tindria el voztre permíz.

TINA: El del teu pare, potser sí, però aquesta casa ...

POMPEU: La compartim, oi?

CANUT: Bé! Ja uz ho fareu!

(Fa mutis per la porta dreta.)

MAR: T'acompanyo, trapella! M'has de desembullar algunes coses.

(Fa mutis per la porta dreta.)

POMPEU: He! Haurem de vigilar aquesta parella.

TINA: No fugis d'estudi, Pompeu.

POMPEU: Reina! Era un comentari intranscendent.

TINA: Passem full! Explica'm com he de salvar-te de la crema, ninot meu.

POMPEU: Eeeeeh?... Què ...?

TINA: Ho has entès bé. *(Parla sil·labejant.)* Sal-var-te de la cre-ma.

POMPEU: D'on has tret aquesta idea?

TINA: Del teu fill. Pel que sembla, tens una doble vida, que jo desconec. Som marit i muller, oi? Hem de tenir-nos confiança l'un a l'altre, oi?

POMPEU: Tu la mereixes tota, estimada.

(L'abraça i la besa.)

TINA: *(Apartant-se, coqueta.)* Dissimulem?

POMPEU: Perdona que no t'hagi dit res dels meus problemes, encara. Però, érem tan felços, aquests dies, que no he volgut trencar l'encanteri parlant de finances.

TINA: Es un assumpte monetari, doncs?

POMPEU: Més o menys. He passat maldecaps econòmics!

TINA: Tu, també!

POMPEU: Els qui juguem amb diners tenim la possibilitat de perdre'ls.

TINA: No me'n parlis. Ja ho sé prou, el que és això. Que juguis al vermell i surti el negre.

POMPEU: No ho sabia, que jugaves a la ruleta.

TINA: He! Molt poc ... Alguna vegada, com a curiositat ... Amb cl joc es pot guanyar molt.

POMPEU: I perdre. Com a la borsa.

TINA: Veus? Amb això de la borsa, m'hi faig un embolic. Jo m'hi entenc més amb el bingo.

POMPEU: Estimada ... La borsa no és un joc ... És un negoci d'especulació. No es pot comparar una cosa amb l'altra.

TINA: Per la butxaca, són ben semblants. Per culpa d'una baixada de la borsa pots quedar-te sense reserves. I veure't obligat a recórrer a la caixa forta més propera. I, per una gracieta del bingo, puc quedar empenyorada i no tenir altra alternativa que acudir a tu, el capitalista que tinc més a prop.

POMPEU: No és el cas! Som prou rics per no haver d'arribar a aquests extrems.

TINA: I si no fos així?

POMPEU: L'amor ens faria forts. Passaríem les penes plegats.

TINA: Ho dius de cor?

POMPEU: És clar, reina. Estem units, tant en la riquesa com en la pobresa, en la salut o en la malaltia, en les alegries i en les penes ...

TINA: Reiet meu! (*El besa.*) Que contenta que estic, d'haver-te tirat l'ham!

POMPEU: (*Rient.*) Ingènua! Vaig ser jo, qui va pescar-te.

TINA: Fanfarró! (*Li fa una magarrufa.*)

POMPEU: Ximpleta meva!

(*Es besen. Canvi.*)

POMPEU: De què parlàvem?

TINA: Dels nostres problemes ... Bé, dels teus.

POMPEU: Els meus ja son història. Afortunadament, ho he pogut solucionar tot. M'he associat amb una multinacional americana i m'he rescabalat de totes les pèrdues.

TINA: Doncs, a què vénen, les paraules d'en Canut?

POMPEU: En Canut encara no sap que he fugit de la crema.

TINA: I, per tant, el teu fill suposa que comptes amb els meus diners per sortir de l'embull.

POMPEU: Ja t'he dit que ara no cal.

TINA: Però ho pensaves, oi?

POMPEU: Francament, sí. Era la solució més factible, però va sorgir la multinacional ... i *the end*.

TINA: Pompeu ... Des de quan estaves entrampat?

POMPEU: Doncs, no fa gaire ... Cosa de mig any ...

TINA: Ho sabia! Casar-te amb mi va ser com especular a la borsa!

POMPEU: No és exactament això, amor meu.

TINA: Amor al capital! Interessat! No ets res més que un interessat! Tu no m'has estimat mai! Mai! Que desgraciada que sóc! (*Somiqueja.*)

POMPEU: (*Apropant-se-li*) Que si, reina ... T'estimo.

TINA: (*Apartant-lo.*) Per conveniència! (*Plora amb desesper.*) Hiiii! Mal home! Hiiii! Has abusat de mi! Hiiii!! De la meva innocència! Hiiii!

POMPEU: Calma't, amor ...

TINA: No embrutis aquesta paraula ... Hiiii! Falsari! Hiiiií!

POMPEU: Tina, si et plau ...

TINA: Hiiii! M'has enganyat! Hiiii! Totes les teves paraules eren mentida! Hiii!

POMPEU: Ja n'hi ha prou, Tina! Fas un castell de no res.

TINA: De no res? Hip! Cega! He estat cega! I t'he entregat la meva virginitat ...

POMPEU: Dona! No siguis recargolada.

TINA: Sí! La meva virginitat de vídua! Hiii! Per tu vaig trencar la fidelitat al meu difunt ... Hiiii!

POMPEU: Deixa'l que descansi en pau!

TINA: Hip! Ja hi descansa, pobrissó! Hip! Lluny de mi ...

POMPEU: Ho crec!

TINA: Què saps, tu! (*Canvi.*) Ai! Plorar m'ha anat perfectament. Quin alleujament!

POMPEU: (*Sorprès.*) Et trobes bé?

TINA: No sóc cap histèrica, saps? Només ha estat un punt de ràbia ... i prou.

POMPEU: Només? Doncs m'has fet una escena ...

TINA: Per culpa teva, pocavergonya! (*Canvi.*) Així, doncs, ja no tens problemes financers?

POMPEU: Cap ni un, cel! Tinc més diners que mai a les arques! (*Canvi.*) Em perdones?

TINA: Farem una treva ... Però hauràs de pagar penyora.

Pompeu: Compliré el càstig que m'imposeu, senyera!

TINA: Sense protestar?

POMPEU: No obriré boca. He de recuperar la teva estima.

TINA: No l'has perduda mai ... tresor.

POMPEU: La penyora, reina meva. (*Bromejant.*) Quina és la sentència de la meva jutgessa?

TINA: Vint milions!

POMPEU: Vint milions ... de què?

TINA: De què vols que sigui? Entrega'm vint milions de pessetes o el seu equivalent en euros.

POMPEU: *(Rient.)* Bromeges ... És una pena pecuniària.

TINA: Pagues o no pagues?

POMPEU: Mestressa! Tu confons una penyora amb una multa. I quina multa!

TINA: No siguis garrepa. Per tu, aquesta quantitat és com una propina.

POMPEU: Una propina ben esplèndida. Massa esplèndida per cobrir una penyora simbòlica.

TINA: Vint! Ni un cèntim menys!

POMPEU: Com tu vulguis, estrella dels meus ulls. Comptat i debatut, tot el que és meu és teu.

(S'agenolla davant d'ella, obrint els braços en senyal de súplica.)

POMPEU: I seré perdonat per sempre?

TINA: *(Somrient.)* M'ho pensaré ... M'ho pensaré ...

(Per la porta dreta entra la JUSTA.)

JUSTA: Una feina feta!

(S'adona de l'escena.)

JUSTA: Oidà! El Tenorio!

TINA: Justa! Inoportuna!

POMPEU: Que ...

(Sorprès per l'entrada de la JUSTA, es gira i vol aixecar-se, però fa un mal gest i es queda corbat i enrampat.)

POMPEU: Ai!... Ai, ai, ai!

TINA: Què et passa?

POMPEU: Ai, la cama!... Ai, el braç!... Ai, els ronyons!...

(Amb gestos de dolor, va d'un lloc a l'altre.)

JUSTA: Rampa! Això és rampa! Posi el peu a terra!

TINA: Sí, Pompeu! El peu!

POMPEU: No puc ... Ai!

TINA: Un mal gest ... Ha estat un mal gest ...

(Va seguint en POMPEU, no sabent què fer.)

JUSTA: Déu meu, senyor! A la seva edat, fer aquestes bestieses.

TINA: Calla! No ens atabalis!

POMPEU: Ai! Quin mal! Ai, ai!

TINA: Hem d'avisar el metge ... Que vingui una ambulància ...

POMPEU: Que sigui aviat, ai!... Em trenco per tot arreu! Ai!

(La JUSTA va cap a la porta dreta.)

JUSTA: Auxili, família, auxili! És un cas d'emergència!

(Per aquest mateix lateral, entren, esverats, la GISELA, la MAR, en CANUT i en JOAN.)

MAR: Què coi passa?

GISELA: Qui s'ha fet mal?

POMPEU: Ai!

(En CANUT s'apropa a en POMPEU.)

CANUT: Haz caigut?

JUSTA: Al contrari! S'ha aixecat! Més ben dit, ha volgut aixecar-se i s'ha quedat plegat.

POMPEU: Ai! M'ha agafat de sobte.

TINA: Té una mena de torticoli.

MAR: Li ho has dit! I ha quedat garratibat.

TINA: No li ho he dit! I no caldrà.

(La GISELA va cap a la porta esquerra,)

GISELA: Trucaré a urgències.

JOAN: Espera't.

(Molt serè, s'apropa a en POMPEU i el fa ajeure damunt el sofà.)

JOAN: Estiri's ... i aguantí ...

POMPEU: No puc ... Ai!

(Fa cas d'en JOAN.)

GISELA: Què penses fer, Joan?

POMPEU: Deixeu-me sol. És un moment!

(Posa el genoll a l'esquena d'en POMPEU i li tiba els braços.)

POMPEU: Ai, ai, ai!

CANUT: Carai! Zirurgia primitiva!

JUSTA: Bufa! Que bé que ho fa!

JOAN: Un esforç més senyor Pompeu.

(Fa una bona estrebada i sentim un crac.)

POMPEU: Aiiii!... Ai!

TINA: No me'l desmaneguis més! El vull sencer!

JOAN: Ja està! Pot incorporar-se.

(En POMPEU s'incorpora. Sembla refet.)

POMPEU: Noi! Oli en un llum!

MAR: Com t'ho has fet?

GISELA: El meu Joan és molt traçut.

(Satisfeta, se li apropa, li passa el braç per la cintura i, se'l mira tendrament.)

POMPEU: *(Caminant amb seguretat.)* Perfecte! Com abans. Què dic? Millor que abans. Vaig dret i erecte.

TINA: Gràcies, Joan! Has estat més eficaç que la Viagra.

POMPEU: I sense problemes de cor.

MAR: L'atac de cor, l'hem tingut nosaltres.

JUSTA: Jo, la primera!

CANUT: Enz haz donat un bon enzurt.

TINA: Doncs, mira que a mi! Una sorpresa! Sorpresa negativa.

CANUT: *(A part, a en POMPEU.)* Ja ho zap, oi?

POMPEU: Sí! Ja no te n'has de preocupar més!

(Passant el braç per la cintura de la TINA.)

POMPEU: Tot està solucionat.

TINA: Això sembla, amor meu, però no del tot. Quan hagi pagat la penyora.

(La JUSTA, que anava a fer mutis per la porta esquerra, s'atura i para l'orella. Dissimula traient la pols.)

MAR: Una penyora? Em podeu explicar a què jugueu?

TINA: Ah, filleta! Són secrets d'alcova.

MAR: Quina rucada!

GISELA: No siguis tafanera, Mar. Els secrets d'alcova són secrets d'alcova.

TINA: I molt privats.

JOAN: A vegades, aquests secrets es paguen cars.

POMPEU: Tu ho has dit, futur gendre!

JOAN: He! L'important, per a la mútua felicitat, és que tot s'aclareixi en la intimitat de la parella.

POMPEU: Noi! Ni que estiguessis al corrent dels nostres afers!

GISELA: Ho ha d'estar. En Joan és un bon administrador.

POMPEU: Ho crec! Si no ho fos, una mare com la teva, que li agrada jugar fort, ja l'hauria despatxat.

MAR: *(A la GISELA.)* Li ho ha dit!

GISELA: *(A la MAR.)* Sembla que no s'ho ha pres gens malament.

TINA: Cap problema, nenes, cap problema!

CANUT: Mami Tina! Tenz una ànima comprenziva.

MAR: I el teu pare és un home molt raonable.

GISELA: És emocionant!

(Abraça en POMPEU.)

GISELA: T'estimem, papà!

POMPEU: Gràcies!

(Li toma l'abraçada, mentre mira la TINA.)

POMPEU: Jo també us estimo.

TINA: Be, família! Us recordo que en Pompeu i jo som els qui ens trobem en plena lluna de mel.

(Agafant en POMPEU amorosament.)

TINA: I aquest home tan agradable m'ha de pagar una penyora ... i com més aviat, millor.

MAR: Ui, ui, ui! Aquesta penyora no és apta per a badocs.

GISELA: Ja us deixem sols, tórtores!

(S'agafa al braç d'en JOAN amb la intenció de fer mutis per la porta esquerra.)

CANUT: *(A la MAR.)* No et fan denteta, amb tanta mel, bonica?

MAR: Mel i mató!

(Li agafa el braç i el porta cap a la porta dreta.)

MAR: Vine! Tu i jo també tenim dret a pastís.

JUSTA: Ai! I jo, als llimbs!

(Truquen insistentment a la porta exterior. Tothom se sorprèn.)

TINA: Truquen!

POMPEU: Algú que vol entrar ...

JUSTA: *(A la TINA.)* Vaig a obrir ... I no es preocupi, que ja sé el que he de fer, si el qui hi ha no hi ha de ser.

(Fa mutis pel fons.)

POMPEU: La Justa és una dona molt complicada.

TINA: Però molt eficient!

JOAN: *(A la Gisela.)* I si és un dels que m'imagino?

GISELA: En Pompeu ja n'està al corrent. Ja has sentit la mami. Cap problema, amor meu!

(En CANUT intentant emportar-se la MAR a la porta dreta.)

CANUT: Nena! El paztiz ...

MAR: Espera, golafre ...Vull saber qui és, el visitant.

(Pel fons, entra la JUSTA.)

TINA: Qui hi ha, Justa?

JUSTA: Ui, senyora! Un personatge estrany. Li he dit que els senyors no hi eren. I no li he deixat passar la porta.

POMPEU: Punt! La Justa ho ha decidit.

TINA: Què volia?

JUSTA: No és gaire agradable de dir, senyora. Val més que no m'ho faci explicar.

TINA: Justa! Qui era el qui ha trucat?

JUSTA: És! Perquè encara és a fora, senyora. Va vestit com si fóssim a carnestoltes.

POMPEU: Es pot saber qui és, aquest pallasso?

JUSTA: No és un pallasso. Va vestit amb un frac. Un frac de color verd. Un verd llampant!

JOAN: El cobrador del frac! El que em temia!

GISELA: Arriba en bon moment.

TINA: Fes-lo fora! Que torni demà!

JUSTA: Ho veig difícil. S'ha assegut davant la porta. I ha dit que no és mourà d'allà fins que la senyora no pagui bitllo-bitllo totes les factures que té pendents.

JOAN: La bomba!

CANUT: Un home veztit de verd? El vull veure.

(Fa mutis pel fons.)

MAR: Adéu, pastís!

(Es queda pendent de la situació.)

POMPEU: Tina! Que significa, aquest individu?

TINA: No és res important, recelós. Ni tan sols el conec!

POMPEU: El cobrador del frac! És vergonyós!

TINA: Foteses! Els cantaré la canya, als proveïdors! Mira que organitzar això per quatre rals!

POMPEU: Tina! La veritat!

TINA: Sí! Ho confesso! Estic entrampada fins al coll. Però, gràcies al teu ajut, estimat, em desendeutaré.

POMPEU: No tens diners?

TINA: En tindrè, quan em donis el xec.

POMPEU: La penyora? No, rateta! De cap manera!

TINA: El xec, poca-paraula!

POMPEU: No el veuràs, perquè te m'has rifat des del dia que ens vàrem conèixer!

TINA: I tu, què? Vas casar-te pels meus diners!

POMPEU: I on són, falsària?

GISELA: Si us plau! No discutiu

MAR: Tot ho solucionarà l'amor.

POMPEU: Amor per interès al tant per cent!

TINA: El xec, Pompeu, i no en parlarem més!

POMPEU: Te'l pots pintar a l'oli! No en veuràs ni cinc!

TINA: Doncs, saps què et dic! Ens divorciarem! I et costarà mes car! Declararé tortura mental!

POMPEU: Pèrfida!

TINA: Caragirat!

(En POMPEU i la TINA es miren, desafiadors. En JOAN, la GISELA i la MAR intenten calmar-los. La JUSTA, fa estona, que s'ha assegut al fons, seguint l'espectacle.)

GISELA: Serenitat, pares, serenitat.

MAR: Barallar-se no porta enlloc!

JOAN: Es poden arreglar els comptes de manera civilitzada.

TINA: Un advocat! Busqueu-me un advocat!

POMPEU: El que has de trobar és un prestador a qui puguis enredar!

GISELA: Pau! Si us plau, pau!

MAR: Enteniment, mamà!

JOAN: Calmi's, senyor Rius!

TINA: Saltamarges!

POMPEU: Trampista compulsiva!

(Tots parlen simultàniament. Gran guirigall. Pel fons entra en CANUT.)

CANUT: Éz verd, ben verd!

(S'adona de l'ambient de discussió.)

CANUT: Ui! Quin galliner!

(La Justa s'aixeca tot brandant el cap.)

JUSTA: Els diners, Canut! La marc dels ous!

TELÓ RAPID

ACTE QUART

Unes hores després de l'acte anterior. Cap al vespre.

(A l'escena, la GISELA, la MAR i en JOAN, preocupats. En JOAN passeja amunt i avall. Les dones estan assegudes. Petita pausa.)

GISELA: Quina situació, Déu meu! Quina situació!

MAR: Ens han ben fumut!

JOAN: Posem les coses al seu lloc! Si la vostra mare m'hagués fet cas, no s'hauria arribat en aquest extrem.

GISELA: La mami és la mami! No té solució! Però en Pompeu també ens ha sortit del morro fort.

MAR: Qui ho havia de dir!

JOAN: Jo! Jo us ho deia! Però els meus avisos no han servit de res.

MAR: Per uns minuts! Si el tipus vestit de verd s'hagués presentat uns minuts més tard, ja no tindríem aquest maldecap.

JOAN: Però el tenim! I hem d'evitar que la cosa s'agreugi.

GISELA: Més encara?

(Truquen a la porta. Sobresalt de tots tres.)

GISELA: Ha tornat!

MAR: Vols dir? La mami sempre obre amb clau!

GISELA: Menys quan se la deixa!

(Va cap al fons, on coincideix amb la JUSTA, que ha entrat per la porta esquerra.)

JUSTA: On vas, Gisela?

GISELA: A obrir, és clar.

JUSTA: Ep! En aquesta casa ningú no usurpa les meves funcions! Cadascú al lloc que li pertoca!

(Fa mutis pel fons, deixant la GISELA bocabadada.)

MAR: Ens mana! Ens mana massa!

GISELA: I qui li posa el cascavell al gat?

(Pel fons, entra l'EMMA, seguida de la JUSTA.)

EMMA: Hola, família! Com va tot?

MAR: Ho veus? No era la mami!

EMMA: Que no és a casa? Llàstima: Us porto una bona notícia.

JUSTA: En bona hora! A veure si els treus l'ensopiment.

EMMA: Què us passa? Feu cara de pomes agres.

GISELA: La notícia, Emma.

EMMA: En Papitu i jo hem fet les paus. Ja no ens divorciem.

MAR: Doncs quin negoci que ha fet, en Papitu!

EMMA: Què vols dir, poca-solta?

MAR: El que jo sé, baboia.

GISELA: Si us plau, no discutiu, que no és el moment.

EMMA: Pura enveja. En Papitu és més maco i parla millor que en Canut! Per cert, ja te'l pots confitar!

MAR: He! Ja veurem quant et durarà el bis, quan el teu fresc s'assabenti del batibull que tenim!

GISELA: Prou, noies, prou!

EMMA: Quin batibull?

JOAN: Emma! Que no t'ha estranyat, trobar aquell personatge a la porta?

EMMA: No sé de què em parles.

JOAN: Sí, dona! L'home verd!

EMMA: Poca gresca! No he vist cap marcià

JUSTA: Filla! Si es veu d'una hora lluny!

EMMA: A la porta no hi ha ningú!

JUSTA: S'ha volatilitzat!

(La JUSTA fa mutis, ràpidament, pel fons.)

GISELA: Això sí, que seria una bona notícia.

MAR: Ens donaria més temps.

EMMA: No sé de què va, noies! Sou molt complicades.

(La JUSTA entra pel fons.)

JUSTA: Se n'ha anat! Es deu haver cansat d'esperar.

JOAN: O no! El seu objectiu és la Tina. La deu estar seguint.

GISELA: La mare!

EMMA: Què passa, aquí? Expliqueu-vos d'una vegada!

GISELA: Es molt senzill, Emma. En Pompeu ha sabut que la mare està en números vermells. Li ha retret que s'ha casat amb ell pels diners i s'han barallat!

EMMA: Ui! Si, que es gros! *(Canvi.)* I on són, ara?

MAR: En Pompeu, allà dins. *(Per la porta dreta.)* Fent les maletes. I la mami, a prendre la fresca.

GISELA: I semblaven enamorats.

JUSTA: Aquesta casa és una olla de grills! Em quedo sense feina!

(Inicia el mutis cap a la porta esquerra.)

JUSTA: Començaré a donar veus.

(Fa mutis.)

EMMA: Què dirà, en Papitu, quan ho sàpiga?

MAR: Val més que callis, de moment.

GISELA: Hem d'esperar els esdeveniments. Potser s'ho repensaran.

JOAN: I si no baixen del burro? No! No ens podem estar amb els braços plegats. Pel bé de les finances d'aquesta casa, estem obligats a intervenir-hi i aconseguir un armistici conjugal.

MAR: En Canut! En Canut pot ser un bon aliat.

GISELA: Aquest? Però si no es mulla per res! En Pompeu ha dit: "Anem!" I el nin, sense dir ni piu!, ha començat a plegar veles.

EMMA: En Canut és aquí?

GISELA: Provisionalment. Està sota les ordres del seu papà, i quan el cap de família aixequi el campament, el seguirà.

EMMA: Hi parlaré!

(Inicia el mutis cap a la porta dreta.)

MAR: *(Ràpidament, barra el pas a l'EMMA.)* No ho enredis més! Amb en Papitu, ja en tens prou!

EMMA: Deixa'm! Li he de comunicar el retrobament!

(Forceja amb la MAR.)

GISELA: *(Intervenint.)* Atura't, bufona, atura't!

(Aparta l'EMMA. En JOAN corre a ajudar la GISELA. I agafa l'EMMA per l'altre braç.)

JOAN: Tu et quedes quieteta!

EMMA: Què feu?

JOAN: Fora de circulació, Gisela!

(En JOAN i la GISELA s'emporten l'EMMA, i tots tres fan mutis per la porta esquerra.)

GISELA: *(En el mutis.)* Camp lliure, Mar!

MAR: Gràcies, aliats! Atacaré el flanc dèbil de la família Rius!

(Comença a fer mutis per la porta dreta, però s'atura, ja que, per aquest lateral, entra en CANUT amb les maletes.)

MAR: Fill obedient! I amb quina rapidesa, noi!

CANUT: Mira! Ez que encara no havia defet lez maletes del tot.

MAR: I tornaràs a la vida d'hotel, a la monòtona vida d'hotel?

CANUT: Què hi farem!

(La MAR se li apropa, li treu les maletes de les mans i les deixa a terra.)

MAR: No et precipitis, que encara no us n'heu anat, galifardeu!

CANUT: Mar! No m'ho poziz més difítil.

MAR: Vine! I seu!

(L'agafa pel braç, el fa seure al sofà i ella seu al seu costat.)

MAR: Tan aviat has oblidat les coses boniques que em deies abans?

(Juga amb la seva corbata, o amb les solapes.)

MAR: Repeteix-me-les ... a cau d'orella.

(Se li apropa, seductora.)

MAR: I a poc a poc.

CANUT: Ai! Tu em volz fer perdre l'oremuz.

MAR: Lliurem-nos a la disbauxa, Canutet!

(Va acariciant-lo.)

CANUT: Nena ... *(Intentant defugir-la.)* No enz ezcalfem, no enz ezcalfem, que jo em conec ...

MAR: Doncs jo, encara no del tot ...

(Li acaricia les orelles i comença a besar-lo.)

MAR: Tu m'engresques ... Ets el meu home ...

CANUT: Zi tu ho diuz ...

(L'abraça. De sobte, reacciona i s'aparta.)

CANUT: Ui! Però, què fem?

MAR: Farem!... Que estem tots dos sols, papissot meu!

(Li va fent carícies.)

CANUT: *(Aixecant-se.)* Frena! El papà pot entrar d'un moment a l'altre!

MAR: *(Agafant-lo i fent-lo seure una altra vegada.)* Oblida't del papà!

CANUT: No puc. És el meu progenitor.

MAR: I qui t'alimenta, és clar.

(Ofesa, se n'aparta.)

CANUT: No t'ofenguiz, però és així. Ell és el meu únic banc, i no vull tancar el meu compte corrent.

MAR: I nosaltres, què?

CANUT: Tinguez una mica de pazisnzia. *(Se li apropa.)* Elz papàz ez reconziliaran i tot enz vindrà de cara.

MAR: Són un parell de tossuts. Ho veig difícil.

CANUT: Ha eztat una dizcuzió ben eztúpida. Zi la mami Tina haguéz tingut dinerz, ara no tindríem cap problema.

MAR: Posem els punts a les is! El papi també va casar-se pensant que la mami estava folrada

CANUT: Zí! Ez van enganyar mútuament. Va zer un matrimoni dc conveniència.

MAR: Però, després, sembla que s'entenien perfectament. Pel bé, i també pel nostre, hem d'evitar la ruptura definitiva.

CANUT: Mentre ziguin lluny l'un de l'altra, ho veig difizil.

MAR: Doncs entrem en acció! Tu, procura que en Pompeu no surti d'aquesta casa. Jo vaig a buscar la mami.

(Inicia el mutis a la porta dreta.)

CANUT: Allà dinz?

MAR: Al carrer, home! Ara he d'agafar la bossa.

(Fa mutis.)

CANUT: Vaja!

(Seu mirant bocabadat cap a la porta dreta, per on torna a entrar la MAR. amb la bossa.)

MAR: Tot entès, rei?

CANUT: A mitgez. Com penzez trobar-la, zi no zabem on para?

MAR: M'ho imagino. La mami sempre té una idea fixa al cap. Sé on localitzar-la. I tu, no em fallis! En Pompeu queda sota la teva responsabilitat. Que no voli!

CANUT: Confia en mi! Eztaré per la feina. Zeré un perfecte zentinella.

MAR: Així m'agrades, rei!

(Fa mutis ràpidament pel fons.)

CANUT: No podré!... *(Sospira.)* Ai! En quin merder m'he ficat.

(No sap què fer. Va cap a la dreta. S'atura. Torna a primer terme. Seu. tamborina amb els dits damunt les cames ... Per la porta dreta, entra silenciosament en POMPEU i se li apropa.)

POMPEU: Xxt ... Fill ...

(En CANUT té un gran ensurt.)

CANUT: Aaaa ... ah!

(En POMPEU li tapa la boca.)

POMPEU: *(Baix.)* Sense cridar, Canut.

(Treu la mà.)

CANUT: Papà ... Etz tu?

POMPEU: Sóc jo. Però no alcis la veu, que no vull que ens sentin.

CANUT: Quin enzurt que m'haz donat!

POMPEU: Em sap greu, fill.

(Seu al seu costat.)

POMPEU: Però havia de parlar amb tu, urgentment i sense testimonis.

CANUT: I per això tant de mizteri? Caram! El cor encara em va a batzegadez.

POMPEU: No sé com sortir-ne amb el cap alt. Ben dignament.

CANUT: Donz no zurtiz. Queda't!

POMPEU: Ha estat un cop de geni. Oi que ho entens? Però el cert és que, en aquesta casa, m'hi trobo bé.

CANUT: *(Aixecant-se, feliç.)* Estem d'acord! Jo, també!

POMPEU: Estimo la Tina; per que negar-ho? I, a més, no em fa gens de gràcia, embrancar-me en un altre divorci.

CANUT: Lez tevez paraulez em fan molt feliz, papà.

POMPEU: Si ella ho pogués entendre ... Tot funcionava a la perfecció fins que hem començat a parlar d'interessos.

CANUT: No et preocupis. Diuen que doz no ez barallen, zi un no ho vol.

POMPEU: El cas és que ens hem barallat.

CANUT: Renyinez d'enamoratz ...

POMPEU: Més que renyines. No ens hem tirat els plats pel cap, perquè no hi havia vaixella pel mig.

CANUT: Com moltez parellez. Però de zeguida elz paza l'enrabiada.

POMPEU: Ha estat un altercat vergonyós. Puta pela!

CANUT: Papà! No diguiz paraulotez!

POMPEU: La Tina va abusar de la meua confiança. Va tocar-me el voraviu.

CANUT: Tu tampoc no anavez de bona fe. Totz doz vàreu jugar al gat i la rata. Ezteu ben atrapatz.

POMPEU: Bé. I ara, què? La Tina ha desaparegut i, encara que ho vulgui, no puc intentar la reconciliació.

CANUT: Tomarà aviat! La Mar ez a buzcar-la. Tindreu ocasió de rectificar.

POMPEU: La Mar? La Mar està de part nostra?

CANUT: Zí. La Mar i jo uz deztgem el millor. Farem l'impozible per reztaurar l'ambient familiar.

POMPEU: I jo, què faig?

CANUT: No rez. Ezperar. Deixa eztar les maletes. Etz a caza teva.

POMPEU: Esperaré! D'acord!

(Indicant les maletes)

POMPEU: I tu?

(En CANUT s'aixeca i agafa les maletes.)

CANUT: Zi tu marxavez, jo també! Zi tu et quedeu, jo també!

(Fa mutis amb les maletes, per la porta dreta.)

POMPEU: Bon xicot!

(Somriu i es dirigeix a la porta dreta, però l'atura l'entrada de la JUSTA, per la porta esquerra.)

JUSTA: Senyor Pompeu ...

POMPEU: Digui, Justa.

JUSTA: Vull que sàpiga que jo estic d'acord amb vostè.

POMPEU: Que escoltava?

JUSTA: Amb dificultat. Amb molta dificultat, perquè parlaven més aviat baixet. No he captat tota la lletra, però he copsat la música.

POMPEU: Caram! Quina tafañera!

JUSTA: M'hi he vist obligada. Són uns moments delicats. I he d'estar ben informada de tot el que es cou en aquesta casa. Segons com vagin les tornes, puc trobar-me al carrer, amb una mà al davant i l'altra al darrere.

POMPEU: Pot dormir tranquil·la, que no arribarem a aquest extrem.

JUSTA: Això es el que m'ha semblat entendre. Celebro que el senyor no ens vulgui abandonar.

POMPEU: El cas és que no depèn solament de mi. La Tina hi té moll a dir.

JUSTA: Doncs no deixi que parli massa.

POMPEU: M'ho posa ben difícil.

JUSTA: Elemental! Vostè és un galant experimentat. Per tant, pot controlar fàcilment qualsevol situació emocional.

POMPEU: La Tina és tan complicada! No se sap com reaccionarà.

JUSTA: Jo, sí! Defallirà als seus braços.

POMPEU: Tant de bo!

JUSTA: Vostè ha d'evitar que la senyora porti la veu cantant. Ella entra i vostè, tan aviat com la veu, contraataca.

(La JUSTA s'apropa a en POMPEU.)

JUSTA: Amb el seu permís! *(S'hi apropa més.)* La mira intensament. Molt intensament. La travessa amb la mirada. *(Ho fa.)* I se l'emporta, hipnotitzada, al sofà.

(Fa amb en POMPEU el que va dient.)

POMPEU: La Tina m'esbronzarà.

JUSTA: Faci-la callar tapant-li la boca amb una besada. *(Mostra la intenció de besar-lo. però s'aparta.)* Ha de ser una besada que no la deixi ni respirar. Eviti que la senyora porti la iniciativa.

POMPEU: Ara és vostè, qui la porta. Continui. Vull aprendre'n més.

(S'apropa a la JUSTA.)

JUSTA: Pillet! Vostè vol aprofitar-se'n.

POMPEU: Em cau bé, la professora.

JUSTA: Tot sigui per la causa! Vinga, doncs!

(El besa llargament. Després, s'aparta bruscament i es venta amb les mans.)

JUSTA: Uf! Quina sufocació!

POMPEU: Saps que beses molt bé?

JUSTA: Quines coses de dir! Si no hi tinc gens de pràctica!

POMPEU: Mentidera!

JUSTA: Li ho asseguro, senyor. No he estat gaire afortunada en amors.

POMPEU: Deu ser perquè tu no ho has volgut.

JUSTA: *(Sospirant.)* Ai! I és que els que m'agraden ja son casats!

POMPEU: Com ara jo, oi?

JUSTA: De cap a peus. *(Sospira.)* Ai! Que afortunada que és la Tina!

POMPEU: Tot és pot repartir, si es vol.

JUSTA: Quines coses de dir ... Pompeu!

(Tanca els ulls i li ofereix els llavis.)

POMPEU: Que bé que ens ho passarem, Justeta.

(Es disposa a besar-la. Pel fons, entra la Tina, alegre.)

TINA: On sou, família?

(En POMPEU i la JUSTA tenen un ensurt dels bons. La JUSTA empenteja en POMPEU i el fa caure mentre ella s'aixeca d'un salt. La TINA no veu en POMPEU, emparat pel sofà.)

JUSTA: Se ... senyora.

TINA: Ah! Eres aquí!

JUSTA: Sí, senyora ... Complint les meves obligacions. Netejant el sofà.

TINA: *(Indicant la porta dreta.)* El senyor ... és a casa?

JUSTA: Potser, sí ... o potser no. Vigilar el seu marit no és assumpte meu.

(Va cap a la TINA, per evitar que ella s'apropi al sofà.)

TINA: Estàs dolguda, i amb raó. El meu comportament ha fet trontollar l'avenir d'aquesta llar. Però ja s'ha acabat. Vinc disposada a fer les paus amb en Pompeu.

JUSTA: Quina sort, senyora, que es quedi el senyor! Em cau tan be!

(Per la porta dreta, entra en CANUT.)

CANUT: Mamà Tina! Haz tomat!

(En avançar cap a la TINA, ensopega amb en POMPEU.)

CANUT: Papà! Que hi faz, a terra?

POMPEU: El ridícul!

(S'aixeca a poc a poc.)

TINA: Pompeu! T'amagues de mi?

POMPEU: Jo ... Mira ... La sorpresa ...

CANUT: No t'esperàvem tan aviat.

POMPEU: Això! Gràcies, fill!

TINA: I entretenies l'espera ... *(Canvi.)* Justa! Tu també hi eres, al sofà!

JUSTA: Sí, senyora. Traient la pols!

TINA: Sense plomall! Pompeu! Ets un porc! T'estaves lligant la minyona!

JUSTA: Ep! De minyona, res! Empleada de la llar, categoria majordoma.

POMPEU: Tina, les aparences enganyen.

TINA: Cretí! Negaràs el que han vist els meus ulls?

JUSTA: Vostè no ha vist res, senyora, i perdoni. Ens tapava el sofà.

TINA: Calla! Més tard, tu i jo tindrem una batussa laboral.

CANUT: Eztà ofuzcada, mami Tina. El papà t'etima ...

TINA: Paraules! Estima el seu ego!

POMPEU: Tina! N'estàs fent un gra massa.

(Per la porta esquerra, entren la GISELA, l'EMMA i en JOAN, preocupats.)

GISELA: Què és, aquest escàndol?

TINA: Filles!

(Va cap a elles i les abraça.)

TINA: Filles meves!

JOAN: Drama a la vista!

EMMA: Què passa mami?

TINA: Que us ho digui el monstre!

POMPEU: Prou de tocar el bombo, Tina. Si anem per aquest camí, aconseguiràs que la nostra unió se'n vagi a fer punyetes!

JOAN: Fotuda! Encara tenim problemes de borsa, Gisela.

GISELA: Heu tomat a discutir pels condemnats diners.

TINA: Sexe, fills, sexe! Aquest sàtir s'entén amb la Justa!

GISELA: En Pompeu ... i la Justa? Impossible!

TINA: He! De més verdes en maduren.

JUSTA: Ja passa de mida! Fa molts anys que estic al servei d'aquesta casa, i sempre li he fet costat, passés el que passés! He vist créixer les nenes, que he estimat com unes filles, he patit la seva viudetat, senyora, i m'he alegrat del nou matrimoni ... És com si jo també m'hagués casat! He rigut i he plorat, com una més de la família, i ara, per una sospita, una insignificant sospita, em tracta com una bandarria. Fins aquí hem arribat, Tina!

(Fa mutis dignament per la porta esquerra. Tots resten callats. Petita pausa.)

JOAN: Bufa! Com s'ha esplaiat!

EMMA: Semblava com si tingués raó.

POMPEU: I en té. La Justa és una persona servicial, una cosa molt d'agair.

TINA: Massa! Aquest sofà hi té molt a dir!

CANUT: El zofa éz un falz teztimoni.

GISELA: Si us plau! Deixeu de comportar-vos com els personatges d'un sainet del segle passat ...

TINA: Potser sí ... que estic equivocada ...

POMPEU: Completament!

TINA: M'he enecat! Ho sento! Prou de cercar raons!

POMPEU: *(Apropant-se a la TINA.)* És una manera molt estranya de fer les paus, no trobes?

TINA: *(Amorosa.)* Ho vols o no ho vols?

POMPEU: És clar que ho vull, ximpleta.

(L'EMMA mira embadalida l'escena.)

EMMA: Oh! És una escena de pel·lícula.

GISELA: No apte per a menors!

JOAN: Tu ho has dit! Tothom fóra!

(La GISELA i en JOAN agafen el braç de l'EMMA i la porten cap a la porta esquerra.)

EMMA: Espereu! Encara no és la fi! I si tornen a discutir?

(Per en POMPEU i la TINA, que s'amoixen tendrament.)

GISELA: Aquest és un final feliç, Emma! Cosa de dos! I ha de ser sense concurrència!

(Obliguen l'EMMA a fer mutis. En JOAN i la GISELA també ho fan.)

CANUT: Llum verda!

(Fa mutis per la porta dreta.)

TINA: Estar separada de tu ha estat com un malson.

POMPEU: Xxt! No parlis! *(La besa.)*

TINA: Pompeu ... He d'explicar-te ...

POMPEU: *(Besant-la.)* Calla ...

(La mira intensament, seguint el consell de la JUSTA. La TINA el segueix, com hipnotitzada.)

TINA: Tinc esgarriances ...

(En POMPEU la torna a besar; un bes llarg, intens.)

TINA: Renoi! No m'has deixat ni respirar! Així no hi ha manera de discutir.

POMPEU: Ha funcionat! He de donar la raó a la Justa!

TINA: La Justa, una altra vegada!

POMPEU: Li hem de donar les gràcies, amor! Ella m'ha aconsellat com reconciliar-nos.

TINA: Aquí, al sofà!

POMPEU: Si! I el sofà no feia de llit, sinó de consultori.

TINA: La Justa sempre es fica on no la demanen.

POMPEU: No li'n facis retret. Ja saps com us estima ... Ens estima.

TINA: Perdona! La meva imaginació m'ha fet pujar la mosca al nas, i tot ho he vist negre.

POMPEU: Doncs ara ho veuràs de color de rosa.

(Es treu un xec de la butxaca.)

POMPEU: El teu xec!

TINA: Arriba una mica tard.

POMPEU: Però arriba. I estic content de poder resoldre els teus problemes econòmics. Ja podràs acomiadar l'home del frac.

TINA: Ja no hi és, senyor capitalista.

POMPEU: Que? Ja s'ha cansat?

(Pel fons, entra la MAR.)

MAR: Mami! Ets a casa!

TINA: I ben acompanyada. *(Amoixa en Pompeu.)*

MAR: T'he estat buscant per tots els bingos del barri. On t'havies ficat?

TINA: Al casino. O caixa o faixa!

POMPEU: Has jugat?

TINA: A la ruleta. Tenia la sort de cara. Era el meu dia. Acabava de barallar-me amb tu.

MAR: Ja ho diu la dita. Desgraciada en amors afortunada EN el joc.

(En CANUT entra per la porta dreta.)

CANUT: Per zi de caz, Mar, nozaltrez no jugarem.

MAR: Sí, Canut! A casa, amb cigrons!

POMPEU: *(A la TINA.)* I l'home del frac?

TINA: M'ha seguit. La nostra entrada al casino ha estat sensacional. Quina desbandada! Hi ha molta gent que deu diners.

MAR: I què? Has guanyat?

TINA: Sempre! He apostat pel vermell!

CANUT: Quina xamba!

POMPEU: O sigui que has guanyat!

TINA: El necessari per pagar totes les factures. S'ha acabat la crisi!

(En CANUT i la MAR, abraçats per la cintura, se'ls miren feliços. Per la porta esquerra, entra la JUSTA. Es queda al llindar, menjant-se en POMPEU amb la mirada.)

POMPEU: Perfecte! S'ha restablert l'equilibri financer.

(Fa l'acció de tornar el xec a la butxaca.)

TINA: Alto, marit!

(Agafant-li el xec.)

TINA: El xec és meu!

POMPEU: Sí, ben teu! *(Rient.)* Però ja saps el que es diu: els diners no fan la felicitat.

TINA: Però ajuden, amor meu! I tant que ajuden! *(L'abraça.)* Què feliços que serem oi?

POMPEU: Em sembla que sí.

(S'adona de la JUSTA. Se somriuen amb complicitat ...)

POMPEU: Tots tres ...

TINA: *(Sorpresa.)* Tres?

POMPEU: Síiii ... dona. Tu, jo i els diners!

TINA: *(Rient i abraçant-lo.)* Poca-solta! Més que poca-solta!

(En l'abraçada, en POMPEU mira la JUSTA, que, picardiosa, li tira un bes.)

TELÓ FINAL